

Lurăsuri

DEFINIȚII

CASCA

Un vas ce-l pui pe cap,
Confectionat din fier;
Pe care când te duci acasă
Nevasta 'l pune în dulap,
Nu în cuier.

ARMA

Baston din care scoți scântei
Și trimiți plumbii danie,
Făcând oricărui inamic,
La timp, de petrecanie.

RANIȚA

Port-bagaj pe o măsură,
Fără cheie sau zăvor;
Scoți dintr'insa la nevoie
Parc'ai fi un scamator.

C. IORGU

LA INCHISOARE

Un grup de doamne care făceau parte din comitetul unei asociații de binefacere, vizita o închisoare dintr'un oraș de provincie.

La un moment dat doamnele se opresc în fața unui deținut cu chipul simpatic, ochii vii, și care avea un aspect dintre cele mai nevino-vate.

O doamnă îl întreabă:

— Ascultă, omule, pentru ce vină ai fost închis?

— Din pricină c'am mers prea în-cet cu automobilul!

— Nu se poate. Pentru o aseme-nea vină nu poate fi arestat cineva.

— Jur că ăsta e adevărul.

— Dumirește-ne.

— Păi autotomobilul în care mă aflam îl furasem din fața unui ga-raj!

LA ȘCOALA

— Ionel Ionescu!

— Prezent, dom' profesor.

— Fii bun și răspunde la urmă-toarea întrebare: Cum se numesc lo-cuitorii din Cuba?

— Locuitorii din Cuba, dom' pro-fesor, se numesc Cubiști!

LA RESTAURANT

— Chelner, n'am mâncat decât o jumătate de pasăre și la socoteală văd că mi-ai pus o găină întreagă!

— Să vedeți, cucoane, așa e obi-ceiul la restaurantul nostru.

— Mare noroc că n'am comandat niște pulpă de vițel, căci erai în stare să mă pui să plătesc un vițel întreg!

O CULME

— Domnule, sunt foarte numulțu-mit de marfa ce mi-ai vândut eri.

— Cum asta?

— După o jumătate de oră, un-dița s'a stricat.

— Se vede treaba c'ați băgat-o în apă!

CHIAȚ AȘA

— Află, bade, că băutura scur-tează prea mult zilele omului.

— Aveți dreptate, cucoane. Nici-odată nu mi s'au părut zilele mai lungi ca atunci când nu beau nimic!

A AVUT GRIJA!

— Cum, Aneto, ești în doliu și totuși dansezi?

— O! am avut eu grijă. Nu vezi c'am ales un dansator îmbrăcat în haine negre!

O „JUCĂRIE“ PRIMEJDIOASĂ

— Ce jucărie i-ai mai dat iară?

Umoristii străini

JEROME K. JEROME

Este un reputat scriitor englez contemporan, al cărui „humor“ are la bază particularitățile vieții comune, pe care știe să le descopere și să le prezinte sub aspectul comic, cititorilor care desigur că au trecut pe lângă aceleași situații fără să le observe. El a fost apropiat, ca humor, de marile Mark Twain, arta lor înrându-se. Fragmentul care urmează este extras din romanul *Men in the Bummel*, care este povestea a trei prieteni englezi, plecați în Germania. Înainte de plecare, ei studiază vocabularul de conversație pentru călătorie...

Sostrăm la Weterloo puțin după ora nouă, și hotărâram să punem imediat în lucru planul lui Georges.

Deschizând cartea la capitolul intitulat „Pentru a lua un cal“, ne îndreptăram către o trăsură și ridicând politicos pălăria, urăram ziua bună birjarului. Acesta nu voi să se lase întrecut de niciun strein real sau bănuț... Chemă pe un prieten al său numit Charles pentru a-i ține cursierul, sări jos de pe capră gratificându-ne cu un salut magistral pe care nu l'am fi dezavuat un pair de Englitera. Apoi adresându-se nouă, după câte se părea în numele nației sale, ne dori bun venit pe pământul englez, adăugând toată părerea de rău că Majestatea Sa nu se afla în acel moment la Londra pentru a ne primi.

Nu găsirăm nimic de răspuns la atâta amabilitate, fiindcă această împrejurare nu era prevăzută în manualul de conversație.

Numindu-l „vizitiiu“^{*}, ceeace ne aduse un salut până la pământ, îl întrebăram dacă ar avea amabilitatea să binevoiască a ne conduce până la Westminster Bridge Road.

Își puse mâna pe inimă și spuse că o face cu multă plăcere.

Luând atuncea a treia frază din capitol, George îl întrebă care erau prețurile.

Această întrebare care introducea un element murdar în această cordială conversație, păru că sguđuie sentimentele automedonului nostru.

Începu să strige, declarând că în

ruptul capului n'ar primi bani dela niște streini așa de nobili. Ne sugeră ideea unui mic suvenir: ac de cravată împodobit cu diamant, o tabacheră de aur... sau alt fleac pe care să-l păstreze în amintirea noastră.

În vremea aceasta publicul se adunase și formase un cerc în jurul nostru. Gluma favoriză pe birjarul nostru, astfel că ne urcarăm în trăsură, calul o luă dăin loc, urmat de aclamațiuni ironice...

Oprirăm în apropiere de teatrul Astley, în fața unui mic magazin de încălțăminte care ni-se păru că îndeplinește calitățile pe care le doream. Era o prăvălioară încărcată cu marfă, care din clipa în care sunt ridicate obloanele dimineța, își varsă comorile primprejur. Grămezi de cutii umpleau trotuarul până la părăiașul din față, ghirlande de ghețe spânzurau la uși și la ferestre, stocurile aminteau vifele bolnave, cu chiorchini de ghețe negre și galbene, care stau atârinate. Pe dinăuntru, casa nu era decât un desis de ghețe.

Când intrăram, negustorul, cu o foarfecă și un ciocan în mână, era ocupat cu deschiderea unei lăzi noi sosite, adevărat crater de unde isbucneau valuri de marfă.

Georges își scoase pălăria și zise: „Bună ziua“. Omul nici nu se întoarse măcar. Pentru prima oară și văzut din spate îmi făcu impresia unei persoane neplăcute. Mormăi ceva care putea să semene cu un „bună ziua“ și-și văzu de treabă.

Georges urmă cu o voce dulce: „Prietenul meu d. X... mi-a recomandat magazinul d-voastră“.

Ar fi fost bine, cel puțin, dacă omul ar fi răspuns: „D. X... este un foarte cumsecade gentleman și va fi pentru mine o imensă plăcere a servi un prieten de-al său“.

Dar știți ce-a spus, în schimb...? „Nu cunosc... n'am auzit de el“.

Ne fâstăcisem: cartea dădea pe puțin, trei sau patru metode pentru a cumpăra ghețe. Georges alesese cu grije pe cea care avea în frunte „D. X...“ ca fiind cea mai curtenitoare... Ea sfătuia să vorbești un timp oarecare cu negustorul de amic al comun d. X... apoi, când prietenia și buna înțelegere păreau suficient stabilite pe acest teren neutru, nu măi rămânea decât să alunece cu gașie și ușor conversația, către scopul imediat al vizitei: anume ghețele pe care doreai să le cumperi. Articol solid și ieftin.

Dar acestei ființe grosolane și materialiste se pare că puțin îi păsa de florile retorice destinate a poetiza vânzarea în detali. Cu asemenea om era evident că numai laturea practică interesa... și se putea aborda fără preambul.

Georges, lepădându-se de „D. X“ se întoarse la pagina precedentă și luă o frază la întâmplare. Trebuie să mărturisim că această alegere n'a fost fericită; era un discurs perfect nefolositor, în ochii oricărui cismar. În împrejurările prezente, amenințați și sufocați cum eram, din toate părțile de ghețele de tot felul și de toate culorile, această frază atingea gradul de imbecilitate, cea mai absolută, cea mai exasperantă.

Iată-i fasonul:

„Mi s'a spus că aveți ghețe de vânzare“.

Pentru prima oară omul puse jos ciocanul și foarfeca și ne privi. Apoi, încet, cu un glas posomorât ne spuse:

— „De ce credeți că țin casa plină de ghețe? Ca să le respir parfumul?“

Era unul dintre oamenii aceia care încep liniștit, apoi se încălzesc și se infurie, nedreptățile, ale căror victime sunt, umflându-i ca aluatul când crește:

— „Drept cine mă luați? urmă el. Ce sunt eu, colecționar de încălțăminte? De ce țin eu prăvălia asta? Pentru sănătatea mea? De igienă? Credeți poate că mă prăpădesc după ghețele astea, că nu pot să sacrific o singură pereche? Ca să le admir le spânzur împrejurul meu? Nu sunt destule? Unde vă credeți aici? La o expoziție internațională de ghețe? Vă închipuiți poate că aceste ghețe formează o colecție istorică? Unde ați mai pomenit de un om care ține prăvălie de ghețe și nu vinde? Vă închipuiți că fac o decorare pentru ca să pară mai frumoasă prăvălia? Drept cine mă luați? Regele idioților?“

Eu susținusem totdeauna că acest vocabular de conversație nu poate servi, cu adevărat, la nimic. Ceeace îi ceream acum, era doar o frază care să corespundă frazei germane bine cunoscute: „Behalten Sie Ihr Haar auf“. Puteam să răsfoiesc toată cartea dela început până la sfârșit și tot n'aș fi găsit ceva echivalent... Totuși, trebuie să-i dau dreptate și lui Georges, recunoscând că a ales cea mai bună frază pe care a putut-o descoperi. El zise: „Poate mă voi reîntoarce când veți mai avea și alte ghețe să-mi arătați... Până atunci, adio!“

Cu acestea, ne întoarserăm la cab, lăsând pe negustor în picioare sub bolta de încălțăminte care-l încăldra din toate părțile și ne anatemia. Ce spunea?... Nu am vrut să aprofundez, dar se pare că trecătorii erau foarte interesați de discursul său.

^{*} Pe englezește „coachman“ ceeace nu se spune într'un asemenea caz, conductorul trăsurei fiind numit „cabman“. Coachman e numit vizitiul la casă boerească, spre deosebire de birjarul de piață.

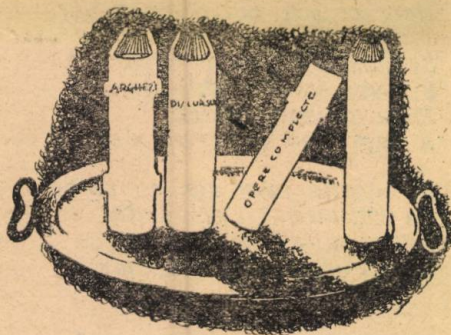

MOȘII

Dragă nevastă,

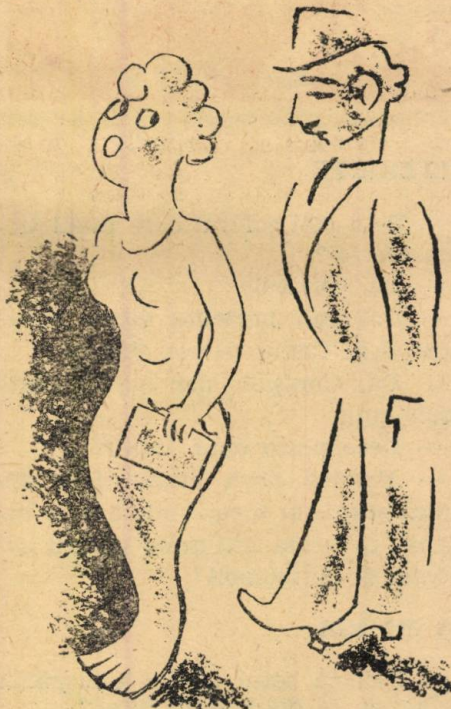
Află din partea mea că sunt la București și că o duc foarte bine. Chiar eri Dumnică am fost la Moși cu mașina nr. 32. Ce e drept, n'am stat eu prea comod, dar cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns la destinație.

Ajuns odată la Moși m'am grăbit să mănânc câteva gogoși cărora li s'a dus vestea în toată țara, ba și peste...

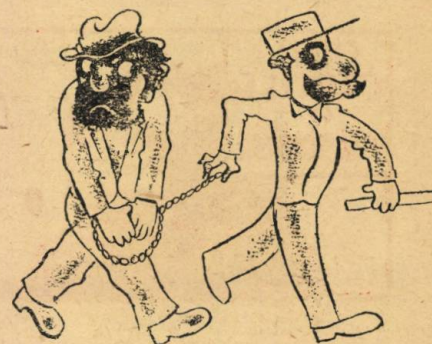
Am mâncat apoi o turtă... dulce.

După care am fost să văd femeia misterioasă: jumătate femeie, jumătate pește. Gurile rele de p'aici șoptesc că ar avea mai mulți pești, decât jumătatea cu care se mândrește.

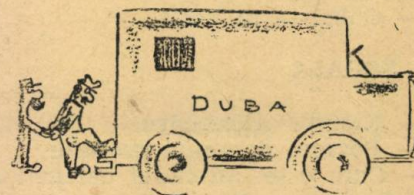

În urmă, ce să vezi? M'am apropiat de „încercarea puterii”, unde o femeie cât toate zilele, m'a rugat să-i țin geanta c'ar vrea să tragă și ea cu ciocanul.

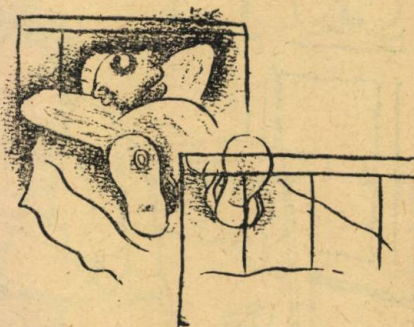

Nici n'am apucat să i-o țin și a și tăbărât pe mine unul d'ăia cu muștați mari, cică-i dela poliție, și m'a rugat să-l urmez.

Eu că nu, că vreau să mă dau mai întâi în lanțuri. „Bine, lanțuri vrei, fie” și mi-a pus la mâini niște lănțișoare de ți-era mai mare dragul să le vezi...

M'a dus apoi într-o mașină singur, singurel, ca pe boerii ăi mari la domiciliu...

Unde acum mă odihnesc, slavă Domnului!

Al tău NĂICĂ

EXEMPLUL

Anghel Tocileanu căuta totdeauna să-și convingă cunoscuții cu ajutorul exemplelor grăitoare că majoritatea copiilor de astăzi nu se mai simt atrași de cariera militară, cum erau copiii de pe vremuri. Deunăzi, în vreme ce mergea pe stradă însoțit de doi prieteni, Anghel zări un copilăș care se juca lângă poarta unei case destul de arătoase. Se opri lângă el, îl mângâie părintește pe frunte și-l întrebă :

— Ascultă, puilule, când vei crește mare, vrei să te faci ofițer ?

— Nu, domnule, nu vreau.

Tocileanu se întoarse victorios spre cei doi prieteni :

— Ei, v'ați încredințat că am dreptate !

Adresându-se apoi copilului :

— Și de ce nu vrei tu, puilule, să te faci ofițer ?

— Nu vreau fiindcă sunt fetiță, nu băiat !

Jalea Ilenei !

*Leana lui Sorin Cicoară
A plecat s'aducă niște
Fasolele dela moară
Și-a trecut prin porumbiste.*

*Porumbiștea, de, e mare
Și urâtul cu pricina,
I-a dat ghies la o cântar,
Haiducească, bat-o vina !*

*Și cum trece ea, voinică
Și cum calcă soldătește,
Roșu de ispite, Trică,
A cuprins-o căntr'un clește*

*He, destul m'ai dus cu vorba.
Ba că'i albă, ba că'i slută.
Astăzi mi-ai picat în ciorba
Azi aș vrea să fii chiar mută.*

*Iar târziu când dansul căta
Lucrușoarele să-și strângă
Fata prinde dintr'o dată.
Printre hohote să plângă...*

*Și oftează și jelește,
Par'că s'ar topi pământul
Trică nu se dumirește,
Și-o aduce cu cuvântul:*

— Dar ce ai de-ți vine voana?
Prea târziu prinseși la mînte:
Tu puteai să scapi cu goana
Nițeluș mai înainte!

*Dar acum ? Și Leana biata,
Cată iarba numa' rouă:
— „Iarăși mă ucide tata,
C'am boțit și fusta nouă!...”*

ION NUȚU

LA TARG

— Cât ceri pe calul ăsta, moșule ?
— Zece mii de lei.
— Are vreun betșug ?
— Nu.
— E cumva fricos ?
— Nu-i fricos neam. De două luni doarme singur în grajd !

LA MEDIC

— Bună ziua, domnule doctor.
— Bună ziua.
— Domnule doctor, după fiecare masă mă prinde un somn de nestăpănit. Ce trebuie să fac ca să nu adorm la masă ?
— Culcă-te în pat !

LA ȘCOALA

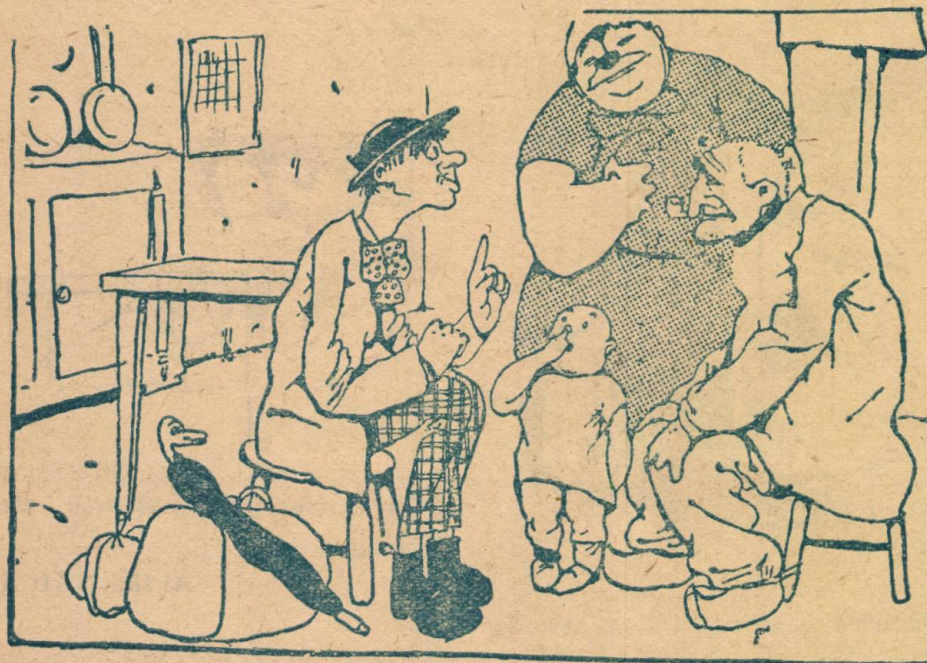
— Nicușor Alexandru.
— Poftim, domnule profesor.
— Care este animalul cel mai apropiat de om ?
— Purecele !

REFERINȚE

— D-ta ești șoferul care mi-ai trimis oferta ?
— Da, conașule.
— Imi poți prezenta vreun certificat dela fostul d-tale stăpân ?
— Da, conașule, dar numai peste două luni.
— Dece peste două luni ?
— Fiindcă abea atunci iese din spital stăpânul meu, unde a fost internat în urma ultimului nostru accident de automobil !

LA MORGA

— Zici că soțul d-tale a dispărut de acasă de două săptămâni ?
— Da.
— Avea vreun semn deosebit după care să-l putem recunoaște ?
— Da.
— Ce anume ?
— Era surd !

— Câți ani trebuie să aibă un om ca să fie major ?
— Douăzeci și unu de ani.
— Eu sunt prea bătrân, căci am șizeci !

PARDESIU...

...création „Vino Micule” cu aplicațiuni fosforescente, pentru serile cu camuflaj

— Se poate, Aneto, iei astfel de hotărâri importante fără să ne spui nouă, mai întâi?

— Păi, mămico, v'am spus doar că trebuie să pice din moment în moment să vă ceară mâna.

— Taci, obraznico! Când eram de anii tăi, dacă făceam așa ceva, măncam o hâtaș soră cu moartea!

— Liniște, vreau liniște, se auzi vocea d-lui Sebastian. Vreau să citesc!

— Ascultă, mămico, Jean merită să facă parte din familia noastră. E inteligent, muncitor și afară de asta ne iubim.

— Tu nu zici nimic, Sebastian, ai?

Deoarece era poftit oficial să vorbească, interveni în discuție:

— Află, fata tatei, că dragostea e un lucru care nu există decât în romane... O să-ți dau un exemplu... Uite, eu, într-o zi am cunoscut o...

— Destul, domnule! Ai cumva de gând să ne istorisești toate greșelile tale din tinerețe? Atunci are cui semăna fata...

— În fond, sunt majoră... și n'am nevoie de consimțământul vostru!

Deodată se auzi soneria dela intrare. Aneta se repezi spre ușă...

— Nu, nu, nu deschide tu... Stai aci... Se duce tatăl tău să deschidă și tu, fetico, să nu te amesteci de fel în conversație.

Sebastian se întoarse însoțit de un tânăr înalt, cu aspectul timid.

— Așa dar, domnule, vii pentru... zise d-na.

— Da.

— Sedeți. Ce vârstă aveți?

— Vreți să știți vârsta mea? Nu prea văd la ce v'ar folosi.

— Avem motivele noastre.

— Am împlinit deunăzi douăzeci și cinci de ani.

— Profesia?

— Ziarist.

— Să ne scuzați că vă întrebăm atâtea lucruri, dar nu avem obiceiul să introducem pe oricine în casa noastră.

— Mă rog, mă rog...

— Cum ați auzit de ea?

— Un prieten al meu s'a folosit cinci luni de ea!

— Ce vorbești?!

— Da.

— Nu se poate!

— Ba da. A renunțat la ea fiindcă se plictisise și găsisse alta mai frumoasă!

— Nerușinatul!

— Eu sunt însă foarte modest.

— Ce obraznicie!

— Afară de asta, n'am nevoie de ea decât noaptea!

— O! Sebastian, ține-mă că simt că leșin...

— Abea aștept să fie a mea!

— Pfiu, ce merușinare! Asta-i un satir... Pleacă de aci, destrăbălatule!

Un hohot de râs răsună în odaie, și Aneta, abea ținându-se de râs, rosti:

— Păi, mămico, domnul ăsta nu e logodnicul meu. Nu vezi că a venit pentru odaia care o avem de închiriat!?

Trad. de I. TRIF

Cu picioarele în apă rece

Când vorbești popoarelor și copiilor nu folosi niciodată ironia.

Incăpățănarea nu este altceva decât voința rămasă în stare brută.

De aceea se scurg banii repede, fiindcă li se spun bani lichizi!

Oamenii buni nu pot fi decât cei care râd.

Cochetă se spune femeii care face din vanitate ceea ce curteza face din lăcomie.

Seninătatea care vine din suflet e un dar. Liniștea care vine din caracter e o virtute.

Admirați pe femei vorbind despre operele lor, dar feriți-vă să fiți de aceeași părere.

Succesul se datorează la trei factori: talentul, munca și norocul.

O inimă egoistă nu poate scăpa chinurilor plictiselii.

Cu cât ești mai cinstit, cu atât îți vine mai greu să bănuiești pe alții că nu sunt.

Ascultă de o mie de ori și nu vorbe decât odată. (Proverb chinez).

Toate lucrurile mari costă mult.

Femeile cărora le lipsește inteligența bărbaților, o înlocuiesc printr'un fler delicat.

Singuri fiind, să veghiem asupra gândurilor; în familie, asupra dispoziției; în societate, asupra limbii!

ECOURI

INTRE PRIETENE PROASPETE

— Ah! soro, când mă gândesc că bărbatul meu își trece toate zilele numai în cârciumă.

— Pe semne că e tare bețiv?

— Nu e bețiv de fel.

— Dar ce este?

— Chelner la o cârciumă!

INTELES GREȘIT

Un om sdrențaros se milogea la un trecător chiabur:

— Cucoane, făceți-vă milă și po-mană de un biet om nenorocit.

— Păi te vād destul de volnic. Ai face mai bine să pui mâna pe o lopată și să....

— Să-mi sară ochii din cap, cucoane, dacă n'am făcut așa acum două luni, și pentru treaba asta am căpătat o lună de zile închisoare!

SCOTIANA

Un bătrân negustor din Dublin se afla în ceasul morții, însă madama cu coasa nu venea cu nici un chip.

Intr'o seară, unicul fiu al muribundului lăsă lângă el o lumânare aprinsă și ducându-se la culcare, spuse:

— Tată, după ce vei muri, suflă în lumânare să nu ardă degeaba!

MITICA

— Grozave călduri, dom'le. Adineauri termometrul arăta treizeci de grade la umbră.

— Pai, nene Costache, parcă e nevoe să stai la umbră! Stai și d-ta la soare!

— Asta trebuie să fie născocitorul cămășilor cu mânecile scurte!

CEL CARE NU ȘI-A INȘELAT NEVASTA

De câte ori venea vorba despre el, prietenii spuneau:

— E de necrezut! S'a schimbat enorm de când a rămas văduv.

Și ei dedeau din cap cu milă.

Și chiar așa. În șase luni, îmbătrânise cu 15 ani.

Obrajii erau sbârțiți. Tâmpilele albiseră. Trupul se încovoiasă. Ajunsese un fel de umbră. Asta nu era însă nimic. Și din punct de vedere moral se schimbase. Se exprima nedibaciu cu vorbe grele. Rostea cuvinte disecând silabele, la fel ca un copil care învață să vorbească. Se vedea bine că gândul îi era mereu aiurea. Unde? Era departe de lucrurile despre care vorbea.

Poate se gândea la răposata-i nevastă. Ce-l putea munci? Viața lui fusese un exemplu.

Treizeci ani de dragoste reciprocă. Intr'o seară, brusc, se pomenise singur. Singur-singurel. Numai cu amintirile, într'o casă care devenise prea mare. Și din ziua aceea, se adâncise în singurătatea sa. Câțiva prieteni dintre cei mai buni lămuriseră brutal ciudățenia:

— De când i-a murit nevasta, s'a ținut!

Asta era adevărul. Însă în inima lui amintirile erau cu totul altfel. Își iubise nevasta până într'o zi când, deodată, a avut o revelație fulgerătoare. Întâlnise o femeie. Tânără, frumoasă, echilibrată. A fost deajuns. Nu este nevoe decât de un trăsnet ca să abată cei mai falnici copaci. O asemenea femeie ar fi trebuit să ia de nevastă! Și din ziua aceea începu să sufere și să iubească în taină. Suferea groaznic din pricină că era înșurat. Își privea nevasta. Nu n'avea dreptul s'o părăsească. Era atât de bună, sinceră și de o cinste fără seamăn. Il iubea tot ca în prima zi a căsătoriei. Hotărî să renunțe la femeia care îi eșise în cale. Se sacrifică pentru nevasta sa. Pentru el, asta însemna douăzeci ani de suferințe, de viață searbădă, atenții banale, sărutări automate, tandrețe resemnată. Intr'o seară, fără să știe bine cum și de ce, nevasta pornise pe lumea cealaltă.

Acum era liber. Dar nu mai avea ce face cu libertatea. Era prea târziu și se simțea prea bătrân. Își petrecea aproape tot timpul cu amintirile răposatei. Intr'o zi deschise un sertar. Se auzi un sgomot sec. O tăblie se desprinsese. Căzu un teanc de scrisori îngălbenite. Ce era cu ele?

A! scrisorile de dragoste ale nevastei sale! Ea îl înșelase din belșug. Nu fusese deloc fericită cu el.

Pentru cine se sacrificase el? Pentru cine? Lacrimile îi curgeau șiroaie din ochi. Era o victimă a datoriei.

A rămas multă vreme așa, fără să vadă, să audă, să simtă. Când s'a ridicat și s'a privit în oglindă, nu s'a mai recunoscut. Îmbătrânise cu cinci-sprezece ani.

Din ziua aceea, prietenii lui spuneau:

— E ținut!

DESPRE FEMEIA ȘI DRAGOSTEA

Demimondena seamănă mult cu purecele, căci tot ca el n'o poți găsi decât în așternuturi.

Cele cinci gemene Dionne sunt coșmarul tinerilor căsătoriți.

Adam este acela care a popularizat frunza de viță.

Cea mai bună oglindă pentru o femeie sunt ochii iubitului.

Dragostea și foamea (sunt cele două forțe care conduc lumea.

De obicei, ne jucăm mai mult cu femeia, decât femeia se joacă cu noi.

Bărbatul se bucură de dragoste atât cât poate. Femeia atât cât vrea.

O femeie e mai repede gata să lupte decât să raționeze.

Moartea și înșurătoarea se aseamănă foarte mult. Nu știi dacă intri în iad ori rai!

O femeie obține adeseori mai mult cu o sărutare decât un bărbat cu un an de muncă!

Bărbatul care, la o întâlnire, începe să reproșeze iubitei că a așteptat-o cam mult, înseamnă că n'o mai iubește.

Orice dragoste este totodată dominare și sclavie!

O dragoste mare face să răsară altă dragoste în jurul ei: la fel cu soarele, ea are sateliți.

Dragostea nu este altceva decât dorința posesiunii, și cu toate astea posesiunea pune capăt dragostei. Poartă deci în ea o îndoită încolțire de viață și de moarte, ceea ce o face să trăiască și deasemeni să moară. În asta stă tot misterul, furiile și rătăcirile dragostei.

Ce bucurie imensă când îți dai seama că nu mai ești emoționat la întâlnirea cu o femeie pentru care ai suferit mult iubind-o!

Mulți oameni n'ar fi iubit dacă nu aveau spectatori la dragostea lor, la fel cum actorii joacă prost în fața unei săli goale!

Cea mai frumoasă fată din lume nu poate da mai mult decât are. Barem dacă ar da....

Sunt pasiuni care țin câteva zile, și chiar câteva minute!

Presentimentele pe care le ai că ești mai puțin iubit seamănă cu avertismentele surde și obscure ale organismului care vestesc o boală.

Sunt și femei care se omoară din pricina dragostei. Inșă sunt totdeauna aceleași.

MARIUCA

Calea VACAREȘTI

Nu e atât de nebun

— Cunoști noutatea, scumpe Rosenthal!

— Nu, care-i?

— Ei bine, clientul tău, Rosenblum, a inebunit subit.

— Imposibil! Bunul meu prieten Rosenblum să inebunească?

— El, vino-ți în fire. N'a fost în intenția mea să-ți provoc emoție atât de puternică, atât de spontană, atât de sinceră, atât de...

— Desigur, sunt profund emoționat, Rosenblum îmi datorează 5.000 lei! Imi va achita oare datoria?

— O, nu exagera, scumpul meu Rosenthal, răspunse caritabil prietenul său, Rosenblum n'a inebunit în așa hal.

Intre negustori

— Nu înțeleg, dragă Moritz, pentru ce ai ales pentru magazinul tău emblema „La cinci sezoane”. Anul n'are decât patru anotimpuri.

— O, cât de proastă ți-e memoria, dragă David; dar „mort sezonul” unde-l lași?

Scopul scuza mijloacele

Nathansohn și Naftalisohn sunt vechi asociați la conducerea unui mare magazin de ștofe en gros. Nathansohn trebuie să facă o călătorie de afaceri. „Dar cum voi afla că ai ajuns cu bine la Paris?”

— „Îți voi expedia o scrisoare. Însă cum nu pot să pierd timpul cu scrisul, simpla primire a unui plic pe adresa ta va atesta sosirea mea acolo”, îl lămuri Nathansohn.

— „Ce risipitor ești, îi răspunse revoltat Naftalisohn. Dece să faci asemenea cheltuielă? Trimite scrisoarea nefrancată; factorul prezentându-mi-o cu taxa de plată, eu o voi refuza, dar voi afla că ai ajuns la destinație”.

Intre financiari

— „In fond nu este nicio deosebire între o afacere și o speculație”.

— „Pardon. Din contră. Speculația este o afacere care n'a mers bine; afacerea este însă, o speculație reușită sută'n sută!”

Cu brânză și cu carne

Aaron și Isac sunt frați și au de moștenit avere dela tatăl lor. Dar nu se înțeleg la împărțea.

Astfel că neputând să cadă la pace se duc la rabin. Rabinul după ce cugetă, rostește:

— Aaron să facă cele două părți după cum i-o plăcea lui!

Lui Aaron îi rade inima. Isaac se uită furios.

Dar rabinul urmează:

— Și Isaac să aleagă cel dintâi partea care-i place.

Acum zâmbește Isaac, iar Aaron cade pe gânduri.

Eu râd, tu râzi, el râde...

LA ȘCOALA

— Ionescu Constantin.

— 'Zent, dom' profesor.

— Ascultă aci: dacă luăm dintr'un loc cinci metri de pânză, dintr'alt loc trei metri și din altă parte șase metri, care este rezultatul?

— Vreo câteva luni de închisoare!

MITICA

— Salve, Iancule.

— Noroc, Mitică.

— Incotro, Iancule?

— Mă duc s'o văd pe „Tosca”.

— Dacă e damă faină, merg și eu cu tine la ea, Iancule!

CASNICA

— Nevestico dragă.

— Ce este, bărbate?

— La ce te gândești?

— La nimic.

— Nu te gândești la mine?

— Ba da.... ba da!

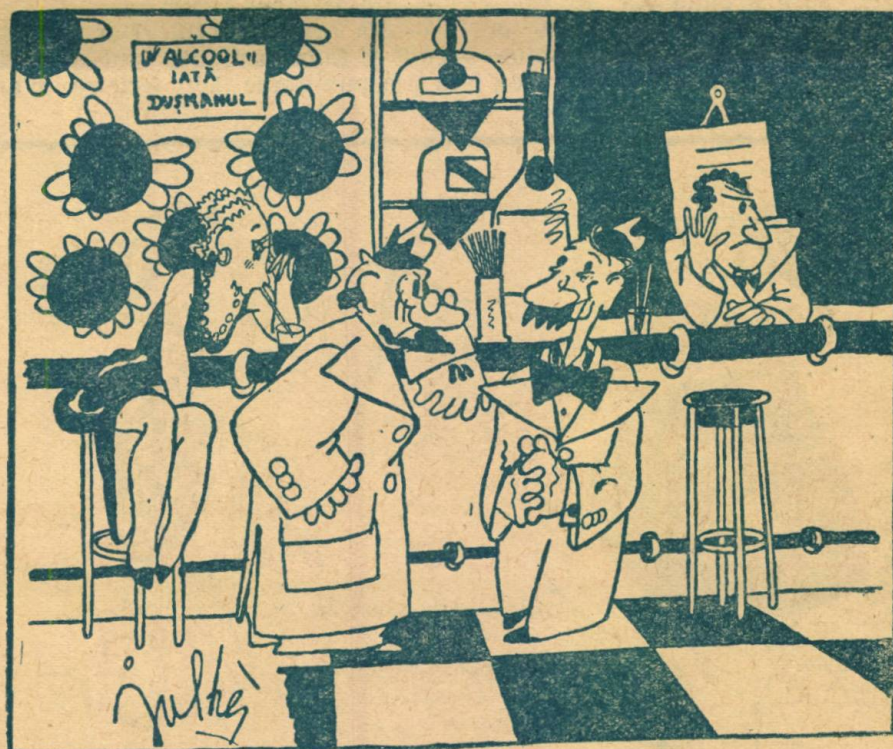
AUTENTICA

Intr'un mic și cochet restaurant de pe strada Academiei, mușterii sunt serviți de o chelneriță blondă și bine făcută. Chelnerița asta are un fel deosebit de a spune clienților ce fei de bucate le poate servi.

Deunăzi, un client a întrebat-o ce bucate are. Fără să clipească din ochi, chelnerița a răspuns:

— Am cap de vițel, uger de vacă și picioare de porc!

În ciuda răspunsului ăsta nostim, nimeni n'a râs.

— Ha! ha! Văd că bei sifon. Poate că din cauza crizei de ficat!

— Nu, din cauza crizei de numerar!

Lumina necamuflată

Iancu Terciulescu ieși din sufragerie și, în vreme ce nevasta sa, la fel ca în fiecare seară, ajuta servitoarei să strângă masa, se îndreptă spre salon, se apropia de pendulă și repede dădu ceasul înapoi cu o oră. Surzând apoi cu înțeles, ridică storul dela fereastră și se adânci într'un fotoliu. După puțin timp apărură și respectiva. Întrebă :

— Mergem la culcare, bărbățele ?

Însă Iancu nu se grăbea de fel.

— Mai avem destulă vreme.

Uite-te la ceas. Nu e târziu. Înainte de a ne culca, cântă ceva la pian.

— Ți place așa mult cum cânt ?

— Da, îmi place nespus.

Măguliță, Laura se așeză la pian. Iancu, cu mâinile împreunate pe pântec, cu ochii ațintiți la ceas, se gândea la cu totul altceva decât la muzică. După ce-și irosise aproape toată tinerețea pe străzile Capitalei, se pomenise, la patruzeci de ani, fără situație, fără bani. O călătorie în provincie îi dădu prilejul să cunoască o familie bogată, a cărei fată unică, slabă și urâtă, aștepta de multă vreme un bărbat. Se amorozează imediat de el. Ce era să facă flăcăul cel tomnatic ? Se însură și renunță la plăcerile nesigure ale Capitalei, spre a cunoaște, în fine, într'o căsuță dăruită de socru, o viață liniștită. Toate ar fi mers bine dacă Laura n'ar fi avut două cusu-

ruri : era geloasă și iubea muzica. Era de o gelozie fără seamăn și nu admitea ca bărbatul ei s'o părăsească o clipă. În fiecare seară ea cânta la pian și Iancu căsca pe săturate. Lucru de mirat, astă seară nu căsca. Se gândea la bruna Adela, cântăreață la singurul cabaret din orașel, o fată foarte drăguță. Ah ! ce plăcut ar fi s'o înșele barem odată pe sperietoarea asta de păsări !

Se auzi soneria. Iancu se repezi spre ușă.

— Ce este ? întrebă Laura.

— A venit un sergent. Mi se pare că vecinii au trimis o anonimă comisariului. Se plâng că facem sgomot și nu camuflăm luminile !

— Păi nu e încă ceasul opt !

— Ba e opt și jumătate. Ceasul e în urmă cu o jumătate de oră. Sergentul vrea să încheie un proces-verbal. Mă duc la secție să aranjez.

— Imediat ?

— Da. Măine are să fie prea târziu.

— Merg și eu.

— Nu se poate. Culcă-te. Mă întorc repede.

Își luă pălăria și plecă.

Se întoarse după două ceasuri. Era vesel.

— Ce-ai făcut ?

— S'a aranjat totul. Dar cu câtă trudă ! Comisarul n'a vrut să audă la început nimic. Din fericire, m'am

imprietenit cu el. Am făcut apel la bunele lui sentimente și l-am poftit la un pahar cu bere.

— Sărmanul de tine, suspină doamna Terciulescu mișcată, cât te compătimește. Numai să nu fi răcit.

A doua zi, profitând de o scurtă absență a nevastei, Iancu se repzi la secție. Comisarul era acolo. Îi strânse mâinile cu putere :

— Dragă prietene, cât îți sunt de recunoscător pentru serviciul pe care mi l-ai făcut ! Datorită d-tale, am petrecut clipe minunate cu Adela ! Nevasta mea nu bănuiește nimic. A crezut imediat minciuna. Te rog, prietene, ai grije la fiecare două săptămâni să trimiți câte un sergent după mine, care să mă cheme la secție....

Cine-i mare gazetar,
Cu trabuc și cu fular ;
E poet burtoș și chel,
Și vorbește-ades... cu el ! ?

(ION MINULESCU)

Cine are azi mașină
Și e lung cât o prăjină ;
Spune glume cu antren,
Trăncănește ca un tren,
Și mai cântă bată-ă- vina,

Unde-i trenul și mașina ! ?

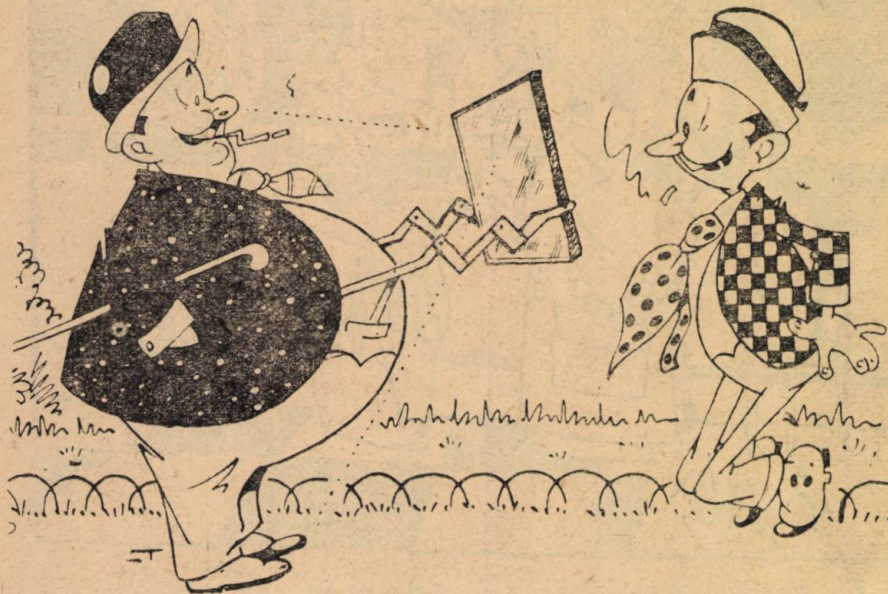
(G. GRONER)

Cine-i dulce-apetisantă,
Ca o bomboană fondantă ;
E vedetă de revistă,
Căci e strașnică guristă.
Doar așa e, domnilor,
În zodia... formelor ! ?

(LULU NICOLAU)

Cine-i tânăr și nu prea-i,
Cine e și nu-i pe splai.

(TONY BULANDRA)

Îmi place mult să văd unde pun picioarele...

Cocktail

TOTI LA FEL

Trăia pe la marginea oraşului Panciu un fost primar, foarte iubit de consătenii săi. Intr'o zi, ei hotărîră să strângă mână dela mână şi să-i dăruiască un butoi cu vin. Unul dăruia butoiul şi ceilalţi veniră fiecare să toarne câte doi litri de vin din ultima recoltă.

Duminica ce veni, fostul primar pofţi la masă pe toţi cei cari avuseseră gândul ăsta bun.

Urmau să guste din vinul care rezuma toate tipurile de viţă din regiune. Servitoarea fostului primar suci canaua butoiului şi se întoarse cu ulceaua plină cu vin.

— Dom'le premar, adusei o ulcea de vin, după cum mi-ai poruncit.

Primarul duse ulceaua la gură, dar după ce gustă din vin, sculpă cu desgust pe podele.

— Ptiu, asta-i apă chioară, nu vin!

Şi chiar aşa era!

Oaspeţii se ţineau cu mâna de burtă de atîta răs. Iată explicaţia. Fiecare consătean îşi spusese în sine că n'o să se bage de seamă dacă va turna în butoi doi litri de apă.

Vezi însă că toţi avuseră acelaş gând!

PRICINA

Două porumbei se lubeau nespuse de mult. Intr'o zi, porumbelul îşi părăsi iubita şi porni într'o scurtă călătorie. Porumbiţa era tare îngrijorată, când, venind noaptea, nu-l văzu inapoiindu-se pe iubitul ei.

În fine, foarte târziu, aproape în zori, dispărutul reveni, şi deoarece iubita se pregătea să-l mustre amar, hoinarul zise:

— Nu te supăra, iubito, dar vremea fiind atît de frumoasă, am venit acasă pe jos!

AMERICANEASCA

Ştim cu toţi că magazinele mari din America tipăresc în sute de mii de exemplare cataloage enorme în mai multe volume, pe care le împart clienţilor, şi cu ajutorul cărora cumpărătorul poate să trimită de acasă comanda fără să se mai deranjeze, plătind când i se aduce marfa.

Iată corespondenţa schimbată între un client şi un mare magazin din New-York:

Domnilor Soers Barbuck
New-York
20 Mai 1941

Domnilor, rog să-mi trimiteţi două rulouri de hîrtie igienică.

M. W. Smith
25 V. Street, 850
New-York

Domnului M. W. Smith
New-York
21 Mai 1941

Domnule, referindu-ne la comanda dvs. de ieri, vă rugăm să ne răspundeţi dacă articolul pe care-l cereţi are Nr. 12859 pagina 323 a primului volum din catalogul nostru (rulouri) ori Nr. 13859, pagina 455 din volumul trei al catalogului nostru.

Cu toată stima,
Soers Barbuck

Domnilor Soers Barbuck
New-York

Domnilor, dacă eram în posesia catalogului dvs., n'aveam nevoie să mai comand hîrtie igienică!

Primiţi salutările mele.

M. W. Smith

— Cum! credeai că n'am servitoare?

Costul abonamentului

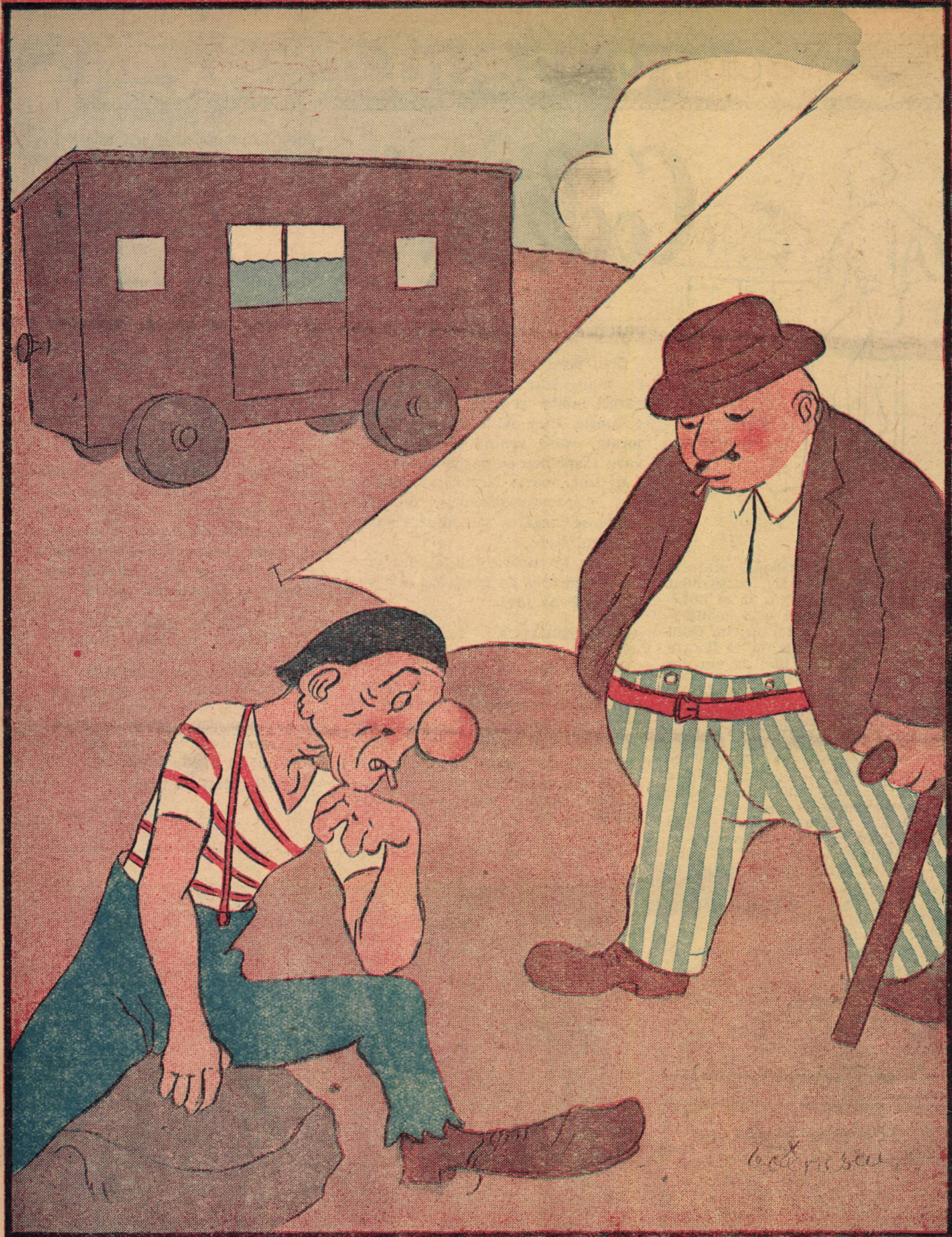
LA

„VESELIA“

Pe an 220 lei

Pe 6 luni 120 lei

DIALOG

- Din zi în zi merge mai prost: femeia cu barbă e însărcinată, înghițitorul de săbii are laringită, și acum, omul de cauciuc nu vrea să mai lucreze ca să nu slăbească.
— De ce?
— De când a auzit ce preț are azi cauciucul; nu vrea să piardă din valoare.

Taxa postală plătită în numerar conform aprobării Dir. G.-rale P. T. T. Nr. 24.464/939.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIAN, 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA)

VESELIA

Băile ... la domiciliu!

Frunză verde, foaie lată,
Unde-î vremea de-altă dată,
Când luam cu mine fata,
Și plecam pe la Sovata,
C'un popas la Căciulata!
Când nevasta mea Aglaia,
Făcea vară la Sinaia,
C'asa'i place dumneaei,
Singurică — cuc — la „Băi”!
Ei și ce, e de mirare?
Ea la munte, eu la mare...
N'aveam pic de supărare.
Când dormeam, dormeam buștean,
Căci stăpân pe cap n'aveam.
Iar când m'așezam la masă,
Mă simțeam... voinic, în casă!

*

Foaie verde de păsat,
Astăzi vremea s'a schimbat.
Și așa ca la Mizil,
Mă'n băiez la domiciliu,
Că te-apucă „rău de mare”,
Când privești la... scăldătoare:

(Urmare în pag. 2-a)

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul“, București
Str. Brezolanu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inserișă sub Nr. 162 Trib. Hofv.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezolanu 23-25, tel. 3.30.19

Băile... la domiciliu!

(Urmare din pag. 1)

Din tavan cu zece sfori,
Soața prins'a stropitori.
A adus săpun, halate,
Pe trei mese înșirate...
Și papuci și sandalete,
Șe prosoape pentru fete.
Și bureți pentru spălat
Că, parol, m'am ofticit.
Casa mea nu mai e casă,
Masa mea nu mai e masă,
Și dormitu-i nu'i dormit.
Că s'apropie prăpădit.
Ba că vine Maricica
Să se scalde cu Jenica.
Ba că Tase cu Ninuș
Vor să facă doar un duș...
Vin cu toții să petreacă:
Unul vine, altul pleacă,
Și se'ntind în pijamale,
Ca la... Băile Centrale!
Aia'i nostimă blondină,
Dumneaei ne e vecină,
Dumnealui ăl lat în spete
E meditator la fete.
Și mai vine soacra, fina,
Doi nepoți din Colentina.
Gică dela Primărie,
Că mi-a scos pe veresie,
Actul de căsătorie.
Unde'i unul fără treabă,
Nici de'i voie nu întreabă
Hodoronc, își pune 'n cui,
Pantaloni dumnealui.
Ia săpunul... fără plată,
Dă vartos drumul la apă,
Și se spală și se freacă,
Nădușeala ca să'i treacă.
După baie se întinde,
Pe divan, și'ti mai pretinde
Și-o țigară d'alea fine,
C'asa șade gazdei bine.
Să primească musafirii (!)
După legea... omenirii!
Iar eu cat la el cu jind,
Și de ciudă mă aprind:
Casa asta'i casa mea.
Baia (mai bine ardea),
Precum știți, e tot a mea!
Și de când e instalată,
N'am făcut baie odată.
Ba așteaptă, nu'i frumos,
Și că nu'i politicos.
Las'să facă 'ntâi cutare
Tu ești gazdă, ai răbdare.
— Nu pot, dragă, să mai viu.
Tu poți face mai târziu.
Și așa, măi frățioare
Mi-aștept rândul în picioare,
De vreo zece zilișoare.
Că mă bat mereu cu gândul,
Când o să'mi mai vină rândul?
He, că'n mahalale am

Buni amici, câți nu gândeam:
Ăla m'a'nvățat la școală,
Ăla m'a scăpat de-o boală,
Ăla mi-a vândut sineală.
Asta m'a cinstit odată
Cu pastramă afumată.
Dumnealui m'a împeșit,
Bată'l vina de părliț!
Și toți vin, căci au aflat,
Că la mine e curat,
C'am servete, ce să spun,
Și pe gratis dau săpun.
Și așa cum bine 'mi șade,
Sunt om foarte cumsecade.
Afabil și primitor.
Baia mea... e-a tuturor!
— Buză ziua! Să trăești!
— Vai de mine! Amintești?
Vezi, nu te-am uitat de loc.

Apropos, mai ai un loc? !
Și eu stau așa într'o rână,
Intr'un colț, cu haina'n mână,
Parcă m'aș ruga la ei:
— Dați-mi voie, dragii mei,
Ca să fac o baie, una,
Că se'ncheie-acuma luna,
De când, de, ca omu-ași vrea,
Ca stăpân pe baia mea,
Să fac, maică măicuțică,
Trei minute, o băiță.
Vreau să scap nițel de straie,
Vreau să fac și eu o baie.
Vreau; s'aude, mic și mare?
Vreau; căci nu mai sunt în stare
S'aștept rândul în picioare.
Nu s'aude? Bine, lasă,
Bălăciți-vă, nu-mi pasă...

Evrika! m'am descurcat,
Am și eu loc de scăldat!
Unde? Pentru Dumnezeu:
— 'N Dâmboviță, sub planșeu!

SERENO

— De ce nu te arunci?
— Mă tem să nu intru la apă!

Războiul femeilor

— Intervenția Măriucăi în conflict —

Războiul a pus stăpânire în omenire. Cum putea oare domnul Frumușescu, veșnic în pas și notă cu evenimentele, să rămână om pașnic?

Constatând că unele femei refuză să-i primească protectoratul, într-o bună dimineață — bună pentru dumnealui nu și pentru femei — le-a declarat război. Din chiar ceasul acela, în apartamentul domniei sale nu a mai avut acces decât o singură Magdalenă — dar mai puțin atrăgătoare ca aceea din biblie, Jupâneasa d-sale. Și asta, pentru că mușchii d-lui Frumușescu, sub efectul ventuzelor puse de Magdalena, se învioresază ca mușcatele când le scoți primăvara la soare.

Odată hotărîrea luată, sancțiunile au fost aplicate:

întâi, nu se mai uită la femei (decât cu ochelari);

al doilea, le privește de sus. (Domnul Frumușescu locuiește la etajul al noulea).

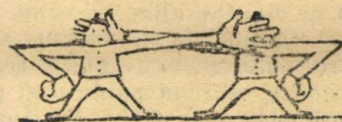
Lovitura însă supremă a fost dispoziția ce a luat de a bloca întregul armament feminin: rujuri, pudră, parfumuri, panglicuțe, etc. Prin radio și alte mijloace moderne, duce o propagandă intensă contra femeilor, căutând să-și facă adepty toți bărbații. Pentru acest motiv, aidoma sovietelor, le-a făcut programe de viață anumite din care tot ce e feminin lipsește. Excepțional le-a îngăduit să asiste la: conferințele ținute de d-na Smara, despre „Femeia și seducțiile ei”, precum și la piesele de teatru în care rolurile principale sunt jucate de ingenule, d-nele Sturza-Bulandra și Maria Filotti.

A cerut bărbaților să semneze o întâmpinare către ministrul educației, prin care femeia să nu mai fie admisă la carte, știut fiind că de acele ce au carte, bărbații în genere n'au parte. Dar ce n'a făcut și ce nu face d-nul Frumușescu pentru combaterea acestui flagel social, femeia! Se zice că în ultimul timp lucrează la o mare invenție: „Femeia sintetică”. De teama asta, probabil Ari-ana ceva cu domnul Frumușescu.

Da, fiindcă d-ra Ariana, deodată, cu aere teribile (luate se vede după plimbarea la șosea) deși mărturisește că cerul era senin și mai nu știu cum, iar adierea dimineții mai altfel decum o știm noi, prin urmare atmosferă de calm englezesc, tună și fulgeră. Luând mâna de pe volan și mânuind plaivazul, d-ra Ariana face din bărbații anului 1941 — văzuți de d-sa — un fel de manechine vorbitoare. Cu umeri de vată — ca și cum nu tot cu vată completează femeile unele rotunjimi ale frumuseții lor atât de cântate de poeți, cu cecuri într-o mână — nu ne spune dacă stînga or dreapta — bărbații sunt robi, veșnic robi plăcerilor și producătoarelor de plăceri, femeile. Vezi dacă nu te astâmperi, d-le Churchill? (scuzați, Frumușescu!) Ai dorit război și nu ți-ai luat nici o măsură de camuflaj. De-aia îți vede acum d-ra Ariana umerii de vată. Și cecurile le ții în mână! Nu ai măcar un portofelăș rămas din liceu. — primul dar făcut de vre-o brună ori șatenă îndrăgostită. Acum ce pot să fac eu? Și totuși aș dori o împăcare. D. Frumușescu locuiește la etaj, deci privește femeia de sus. D-ra Ariana judecă bărbații din fuga mașinei

cu mâna pe volan, urmărită de cecuri și umeri de vată. Știu eu, o fi și chestie de perspectivă. Căci uite mie, care stau la parter și mănuesc mașina de gătit, mie mi se înfățișează altfel atât femeia cât și bărbatul din 1941. Eu văd bărbați cu umeri de oțel, nu de vată. Ușor plecați, ei duc ranița mergând în pas rar și hotărît pe drumuri grele. În urma lor, pe căile bătute de Ștefan cel Sfânt, se înșirue care de asalt, tunuri, căruțe cu coviltire. Fața le e arsă de soare iar sufletul pară de dorul biruinței și de dorul celor lăsați în urmă. Pe frunțile înourate de mari răspunderi, în arșița soarelui, căscile le încercuesc chipurile cu aureole de sfinți. Iar în umbra lor, cu figura iluminată de zâmbetul pe care-l așterne numai marile credințe și biruința de sine, văd adevărata femeie. Din jertfa și puterile ei, pregătește odihna de mâine și, întocmai ca Maria, își pleacă genunchii în fața bărbatului din 1941 așteptând să-i spele truditele picioare, să-i șteargă fruntea cu mâinile ei muncite, șoptind cu buzele arse de așteptare o mângâiere celui ce va veni, sau rostind înfrigurată o rugă cu ochii înlăcramați pentru bărbatul care a pierit erou în 1941!

MĂRIUCA

— Ce cauți la Sinaia, omule?

— Păi, conașule, a trebuit să-mi urmez clientela!

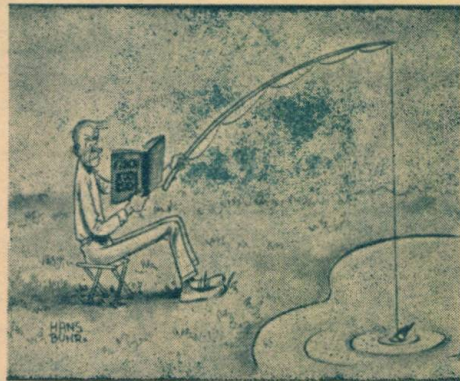
Cuvântul să fie cuvânt!

La marginea unui sat și în apropierea unui mare oraș de provincie, capitală de județ, se pripășise, într-o primăvară, un sălaș de țigani nomazi. Chipuri sălbătice de lăeți, femei cu coadele despletite și cămășile desfăcute la piept, băieți și fete în cămăși sdrențuite. Cuihăriți în șatre, neavând decât grija hranei, trăiau în voe bună și nepăsare, vânzând piepteni, dregând căldări și, la nevoie, făcându-și provizii în timpul nopții... După câțva timp, chipurile unora din ei deveniră cunoscute multor locuitori din sat și din mahalalele orașului: bărbații, prin meșteșugul lor, femeile ghicind în ghioc, iar dănciucii scârțâind din vioară sau făcând felurite giumbușuri, ca să li se arunce de drumuși bani, asupra cărora se învălmășau, luptând aprig, fiecare din ei, să-i înhațe. Dar într-o noapte, în care plouase aproape necurmat, cu tunete și fulgere, un cârciumar dela marginea orașului fu jefuit și omorât. Nevasta cârciumarului sosi a doua zi de dimineață cu trenul. Fusesse la o mătușe a ei, din București, bogată și bolnăvicioasă, pe care aștepta cam de mult s'o moștenească, fiindcă numai pe ea o chema din când în când, telegrafic, la căpătâiul ei, în clipele grele, dar care se simți și de data asta mai bine, când își văzu nepoata. Rămase mirată găsind prăvălia cu obloanele trase. Intrând pe din dos, află, îngrozită, din cauză. La țipetele ei, lumea se strânse în jurul casei și, peste puțin, sosiră și autoritățile, risipind publicul și pășind la primele cercetări. Cârciumarul, sgârcit din cale afară, ținea în slujba sa câte un băețandru dela țară, pe care, având pretenția că-l învață negoul, făcându-l să-i cunoască tainele, îl plătea puțin și-l muncea mult. Pe cel din ultimul timp îl gonise, cu două zile mai înainte, fiindcă îl prinsese cu trei bucățele de zahăr ascunse în sân. Dacă nu rămânea singur, poate că nu se întâmpla nenorocirea. Bănuelile justiției căzură din prima clipă pe doi din țigani sălașului, cari fuseseră deseori văzuți în cârciumă și pe cari niște oameni locuind în apropierea localului, îi lăsară, cu puțin înainte de închidere, singuri acolo, cu jumătatea de țuică încă plină în fața căreia stăteau tăcuți și îngândurați. După arestarea lor, tot sălașul se puse în mișcare. La tribunal și pe străzile orașului, forțeau grupuri de țigani sgomotoși. Se interesau de „cel mai tare avocat la cremenal“. Multi din cei întrebați îi îndreptară la avocatul Scarlat Copăceanu, fost procuror, fost primar, fost prefect, fost deputat și decamată numai avocat. Locuia în centrul orașului,

o casă măreață, ca un castel, cu o curte nesfârșită, ca un conac de moșie boierească. Avocatul primi grupul în curte, stând la o masă înconjurată de flori și verdeață. Făgădui că va da pe cei doi țigani pe din afară și luă banii înainte. Străduința avocatului fu însă zadarnică. Cei doi țigani au rămas arestați și au fost dați și în judecata Curții criminale. Grupul care angajase pe avocatul Scarlat Copăceanu fu totuși convins, de către numeroși orășeni, să nu-l schimbe, întrucât „ii turue gura în pricina d'astea“. În urma sfatului ce sălașul ținuse, „delegații“ lui nu mai voiră să achite însă pe avocat înainte. Li făgăduiră o sumă frumoasă, arătând-o avocatului, dar pe care s'o plătească la urmă, după achitarea celor doi țigani. Se jurară... țigănește că se vor ține de cuvânt.

Inspirat de jurămintele țiganilor, avocatul își dădu, la rândul său, cuvântul că, dacă acuzații nu vor fi achitați, va da suma înapoi, fără să ceară. În cele din urmă, „delegații“ sălașului se învoiră la târgul acesta și numărară întreaga sumă, având grije apoi, să ceară lui Scarlat Copăceanu un „aldămaș“, după datina țigănească, ca să bea câte un pahar în sănătatea lui.

Veni ziua procesului. Sala Curții gemea de lume. Apărătorul celor doi acuzați vorbi cu înflăcărare și convingere. Stăruind asupra dovezilor subrede adunate împotriva lor, arătă, în cuvinte mișcătoare, că neamul țigănesc, urgisit de veacuri, e ursit să dea țapi ispășitori, oridecâteori adevăratai vinovați isbutesc să se facă nevăzuți. Luă în primire pe răposat, care, din cauza sgârceniei și a cămătăriei era vrăjmasit de mai totți cunoscuții, căci prietenii nu avea. Se dădu și la procuror, care, „în lipsă de dovezi mai temeinice,

Incepătorul

n'a făcut decât să repete că acuzații sunt țigani, ca și cum s'ar putea condamna doi nevinovați numai fiindcă s'au născut țigani“. Om prevăzător, apărătorul scotea din fiecare buzunar câte o batistă, curată și chită, pe care o desfăcea și o întindea apoi de două din capete, de parcă voia să facă vreo scamatorie, dar cu care își ștergea broboanele de sudoare. Publicul din sală, împănăt cu țigani, sorbea cu privirea pe vorbitor. Magistratii însă puneau mereu mâinile la gură, ca să ascundă căscatul ce-i pridea. În cele din urmă, magistratii trecură la chibzuire, unde nu stătură mult și ieșiră c'un verdict de condamnare, fără circumstanțe ușurătoare, ceea ce însemna o pedeapsă din plin. Toți țiganii erau de pământ. Acum, parcă li se părea că avocatul n'a spus tot ce trebuia, că poate un altul ar fi fost mai iscusit. Chiar în seara aceea, „delegații“ merșeră acasă la avocat, ca să li se dea suma înapoi. Li se trimise însă vorbă să vie a doua zi de dimineață. A doua zi, nu se luminase încă bine și se înființară în curte. De data asta, servitorul le comunică, din partea stăpânului său, că-l vor găsi mai târziu, la Tribunal. Acolo, Scarlat Copăceanu încercă să-i facă să înțeleagă că osteneala ce-și dăduse merita suma ce primise, angajându-se, în același timp, să declare recurs. „Delegații“ nu mai voiau însă nimic decât suma, așa cum se învoiseră în ajunul procesului. Și erau cu atât mai dârzi, cu cât nu se așteptau ca pedeapsa să fie așa de mare. Față de încăpățănarea lor, avocatul îi repezi și le întoarse spatele.

În dimineața următoare, Scarlat Copăceanu deschise fereastra, crezând că-l așteaptă niște clienți, căci fusese trezit din somn de niște glasuri ce se auzeau în curte. Rămase trăsnet de ce-i văzură ochii. Trei corturi țigănești erau așezate în curtea caselor lui, în frunte cu „delegații“. Trei ceane, pe pirostrie, scoteau aburi la foc de surcele, întreținut de femei și fete. Dănciucii săltau, scârțâind din vioară, iar lumea strânsă la poartă și slugile din curte făceau haz de această neașteptată „vizită“ țigănească. Scarlat Copăceanu înțelese planul „delegatilor“ și hotărîrea lor nestrămutată de-a nu părăsi „poziția“ până nu li se va înapoia suma, pe care, în mintea lor, avocatul o păstra fără drept. Făcu semn „delegatilor“ să se apropie de fereastră și le dădu suma ce primise, fără să le mai oprească „aldămasul“.

Întâmplarea i-a făcut mult sângeră rău lui Scarlat Copăceanu. Colegii i-o treceau adesea pe la nas, când se'nfurcea cu ei la bară.

Din povestirea de mai sus, putem trage o învățătură morală: cuvântul să fie cuvânt!

O cer și țiganii, atunci când nu e vorba... de cuvântul lor.

ȘTEFAN IVANOVICI-TERENȚIU

După ce-și scoaseră grelele rucsacuri din spate, Costache Ionescu și Lache Turtureanu se lăsară obosiți pe iarbă.

Din depărtare, se auzea un cuc cântând. Sub adierea vântului, plopii își mișcau alene ramurile. Nările fremătau în contact cu mirosurile parfumate emise pe unde scurte de numeroasele flori de câmp.

Dar, când se întorcea vântul, cete de muște veneau să tulbure concertul de arome, vădind în apropiere existența vreunei grămezi de bălegar.

— Nu prea miroase frumos pe aci!

— De, așa-i la câmp!

După o vreme, se puseră amândoi pe treabă.

Gustul de a trăi în mijlocul naturii le venise deodată la amândoi în vreme ce jucau cărți la cafenea. Erau tare setoși după aer curat, singurătate, etc. etc.

Și într-o zi s'au hotărât să facă amândoi camping.

Fiecare își cumpărase un „necessaire” ad hoc: pânză de cort, reșou cu alcool, cutii cu sardele și pește sărat.

Încărcați cu echipamentul ăsta, s'au întâlnit în gară, de unde un tren astmatic s'a însărcinat cu transportarea lor într-o regiune despre care auziseră spunându-se numai bine, dar care era lipsită de poziții pitorești.

Porniră pe jos până la un fel de dâmb care li se păruse potrivit pentru așezarea taberei.

Cei doi tovarăși înălțară corturile după regulile cele mai stricte ale manualului. Toți cei cari au făcut camping știu ce rol important joacă conformația terenului, permeabilitatea decorului și

soliditatea sforilor. Însă prietenii noștri isbutiră, cu surâsul pe buze, să ducă la bun sfârșit totul.

Făcându-li-se foame, mâncară cu poftă două cutii cu sardele și câteva ouă fierte la reșou. Apoi, având doar luna ca martoră, își șoptiră noapte bună și fiecare se vâri sub cortul său—un cort nu putea adăposti decât o persoană — a cărui intrare o astupară cu grije, din pricina curentelor de aer și a șoarecilor de câmp.

O oră după scena de mai sus, Costache și Lache avură mirarea și bucuria să se întâlnească în micul han din partea locului unde, din ajun, în taină, fiecare avusese grije să-și arvunească câte o odaie!

Așa se face adevăratul camping...

E C O U R I

INTRE COPII

— Nicușor, eri am scos limba în fața tatei și treaba asta m'a costat o palmă.

— Și eu am scos limba în fața doctorului și treaba asta l'a costat pe tăticu trei sute de lei!

N'A GHICIT

— Mă Ianculescule, îmi poți tu spune care este deosebirea între un elefant și un purece?

— Pot, cum să nu. Unul e mare și celălalt e mic.

— N'ai ghicit!

— Păi care e deosebirea?

— Elefantul poate avea pureci, dar purecele nu poate avea elefanți!

FEMEIE DEȘTEAPTA

— Ascultă, Marito, de ce mi-ai adus ghetetele cu nasturii gata încheiați?

— Păi știu că sunteți grăbit să plecați în oraș și am vrut să vă dau și eu o mână de ajutor!

PRICINA

— Iancule, stau și mă întreb: de ce s'o fi reînsurat Cristache cu cumnata lui?

— E simplu de tot. Ca să nu mai aibă nevoie să se obișnuiască cu o altă soacră!

— Dece nu-ți iei pe tine un halat?

— Nu-mi place să mă fac băgată în seamă!

Despre plecarea la băi

Iarna lumea se împărțea în mai multe categorii; erau oameni inteligenți și proști, săraci și bogați, veseli și triști, serioși și frivoli, celibatari și însurați, grași și slabi, normali și nebuni, etc., etc., etc.

Vara toate deosebirile astea dispăreau și nu mai rămânea decât:

Cei cari plecau și cei cari steteau pe loc.

Cei cari plecau, erau oameni, nu glumă.

Cei cari rămăneau, nu erau oameni, ci niște nulități.

Spuneai: „Plec la băi!” — și erai cineva.

Spuneai: „Rămân la București!” — și nici nu existai!

Nici o deosebire socială nu separa pe oameni așa de net ca sezonul estival.

Nu se știa de ce, dar era un lucru stabilit de multă vreme că un om „comme il faut” trebuie cel puțin odată pe an să se odihnească, să se bronzeze la soare, ori cel puțin să se acopere de pete solare.

Se spunea despre o femeie nebronzată că seamănă cu o casă fără mobile.

Erai foarte mulți oameni ipocriți, care având un ghiveciu de flori și un pahar cu apă dela robinet, dacă erau întrebați unde se duc la vară, răspundeau:

— Dumnezeu să mă ierte! Este oare îngăduit să plecăm, atunci când avem o grădină atât de superbă?..

Să lăsăm însă la oparte pe oamenii ăștia ipocriți, care nu erau decât niște paria.

Omul care păstra un pic de amor propriu, declara cinstit și pe față.

— Aș putea pleca, dar nu vreau.

— De ce?

— Fiindcă țin la viață.

— Nu pricep!

— Nu pricepi? Bun. Când vei căpăta o comoție celebră, vei pricepe. Afară de asta, ești par'că sigur că vei ajunge la destinație? După ce-ai mers cu trenul vre-o cincizeci de kilometri, vei pieri la kilometrul cincizeci și unu, împreună cu geamantanele, hainele și pijamalele după ultima modă; și a doua zi numele îți va apare scâlciat la cronică accidentelor de cale ferată.

Însă dacă îți plăcea reclama încât socoteai că merită să-ți sacrifici viața pentru două rânduri în „Universul”, puteai să pleci! Drum bun!

Ca argumente împotriva plecării se mai putea menționa: furturile, atentatele împotriva trenurilor, epidemiile, curentele de aer, frigurile în urma schimbării de climat, moartea în urma schimbării de regim.

Dacă tot nu-l convingeai pe interlocutor să nu plece, înălțai din umeri și spuneai:

— În fond, nenisorule, te poți foarte bine bronza și pe malurile lacului Floreasca, ori la Strand!

— De ce nu vă păziți copiii?

Și unii și alții aveau dreptate.

E nevoie să adăugăm că micuțul furat plângea amarnic atunci când fu redat familiei.

Se plictisea tare mult în tovărășia bonei, în vreme ce cele două ceasuri pe care le petrecuse în taverna lui Ali Baba îi lăsase cea mai frumoasă amintire. Briganzii își îndopaseră prizonierul cu dulciuri cheltuind până la ultimul ban spre a nu plânge, iar spre a-l face să râdă, ei epuizaseră toate strâmbăturile și acrobațiile comice din repertoriul lor...

Au făcut asta până în clipa când și-au dat seama că ei erau ostăteci ostătecului și că rolul de hoț de copii seamănă mult cu meseria de bonă.

Din punct de vedere al legilor, ei au făcut rău. Legile, ca toate legile, au ca principiu esențial respectul bunului alțuia. Însă discuția iscată între părinți pentru acest incident comportă prea multe ipoteze contradictorii spre a aduce o soluție.

Se pare însă că un adevăr paradoxal s'a vădit prin experiența asta: primejdiile prin care trece un copil și prostiile ce le înfăptuește sunt în proporție inversă cu independența de care se bucură.

E interesant de observat că odraslele de țaran ori de oameni săraci nu se joacă nici odată de-a răpitorii de copii...

Ei știu că un copil nu-i o jucărie, ci o sarcină pentru cei cari-l au...

KIDNAPPING BALNEAR

— Istorioară morală —

Acum doi ani, un copil în vârstă de trei ani a fost furat de pe o plajă la modă. Bona lui, în vremea asta, rostea un discurs la cercul bonelor de copii, care se ținea pe nisip și avea drept scop principal să desvâlue păcătoșeniile stăpânilor... La treizeci metri mai departe, tot pe nisip, se ținea o ședință a clubului stăpânilor care avea ca obiect principal să desvâlue păcătoșeniile bonelor.

În vremea asta, copiii se descurcau singuri, scâldându-se în valurile mării și uscându-se la soare.

Conferința bonelor luând sfârșit, băgară de seamă că lipsea o unitate în efectivul micii populații flotante. Nu-l

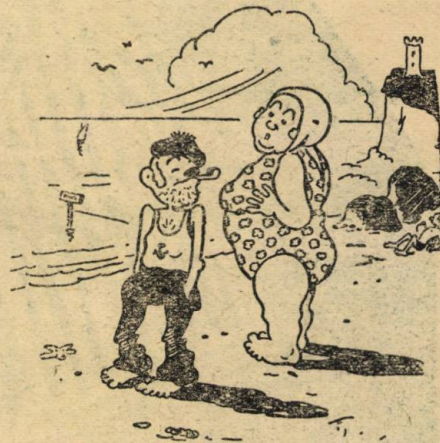
găsiră nicăieri pe micul dispărut. Vestiră familia. Două ceasuri mai târziu, copilul era adus de răpitorii săi.

Fusesse capturat de o bandă de brigazi cu chipurile mascate și al cărei șef nu avea mai mult de 12 ani. Răpirea fusese executată după cele mai curate tradiții ale cinematografului și romanelor polițiste.

Contrar tuturor precedentelor clasice, bandiții trebuiră să plătească răscumpărarea în urma unei discuții puțin politicoase între părinții copiilor mici și părinții copiilor în vârstă de a putea fi briganzi.

Și unii și alții, de alt fel, au rostit acelaș argument:

CUCOANA E GRASĂ

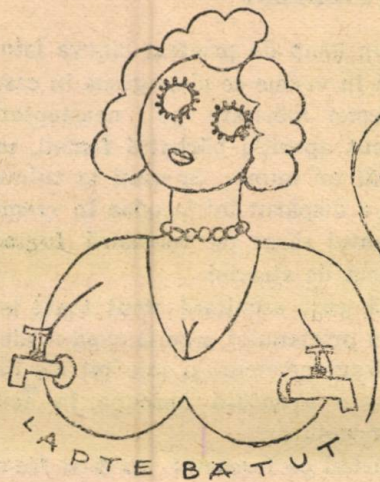
— Când o să crească marea, omule?

— Când veți intra dvs. să vă scâlțați!

MENU-URI SELECTE

① DIMINEAȚA

LAPTE BATUT

MASA
ZILEI

GOGOXI

② LA PRÂNZ

GHIVECI...NE-CĂLUGĂREȘC

PASTRAMĂ AFUMATĂ

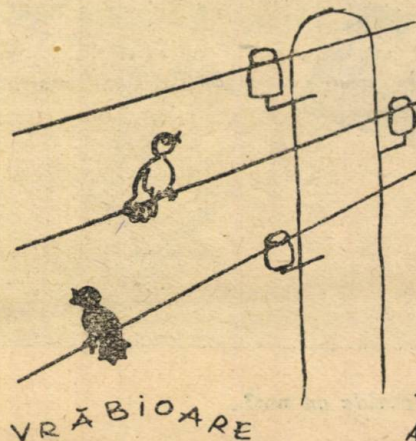

POAME

③ SEARA

TOCANA NAȚIONALĂ

VRĂBIOARE

OPERE
COMPLETE

MÂNCĂRICĂ DE ȘANAC

RAHAT CU
APA RECE

MITICA

Mitică fusese foarte grav bolnav. Acum nu mai avea nimic. Medicul care îl îngrijise tot timpul boalei, îi zice:

— Domnule Mitică, să știi că numai Dumnezeu te-a vindecat.

— Dumnezeu?

— Da.

— Dacă așa stau lucrurile, doctore, nu-ți mai datorez nici un ban pentru vizitele d-tale!

TOTALA INTARZIERE

— Domnișoară Lilico, acum două săptămâni te-am rugat să-mi fii soție, din nefericire însă n'ai primit...

— Chiar așa! Dar între timp m'am gândit mai bine la propunerea dumitale și m'am hotărât să..

— Regret, dar e prea târziu, căci în intervalul acesta m'am logodit cu mama dumitale și peste cinci săptămâni îmi vei fi fiică!

INTRE PRIETENI

Intr'un grup de prieteni cineva istorisea că în vreme ce el se găsea în casa unei femei măritate, pe neașteptate și-a făcut apariția bărbatul femeii, un colos cât un munte. Speriați la culme, femeia a dispărut într-o oadă în vreme ce amantul sărea pe fereastră fugind ca apucat de streche.

Mitică, care ascultase atent toată istorisirea prietenului, zise la rândul său:

— Dragi prieteni, și mie mi s'a întâmplat o aventură aproape în aceleași împrejurări.

— Sărind pe fereastră, nu ți-ai făcut nici un rău?

— Dar de ce era nevoie să săr pe fereastră?

— Din cauza bărbatului femeii cu care te aflai.

— Păi bărbatul eram eu!

LA ȘCOALA

— Constantin Alexandru

— Prezent, dom'le profesor.

— Poți tu să-mi spui ce-au făcut evreii după ce-au trecut marea Roșie?

— Nu pot.

— Dece?

— Fiindcă n'am fost acolo să văd ce-au făcut!

IRONIE

Celebrului pictor parizian Rigaud nu-i plăcea de fel să picteze portrete de femei.

— Dacă le pictez așa cum sunt, spunea el, ele nu se găsesc destul de frumoase. Dacă le fletez, spun că nu seamănă.

O doamnă din lumea bună, ai cărei obraji erau boiți în chip violent, se plângea într-o zi pictorului că nu folosea la tabloul ei vopsele frumoase.

— Ascultă maestre, de unde-ți cumperi d-ta vopselele?

— Mi se pare, doamnă, că acelaș negustor ne furnizează vopsele la amândoi!

SCRIITOR

— Și eu, domnule, trăesc numai de pe urma scrisului.

— Ce scrieți, romane ori nuvele?

— Nici una, nici alta.

— Păi?

— Scriu listele de bucate ale unui mare restaurant din Capitală!

— Care dintre dvs. vrea să se scalde cu noi?..

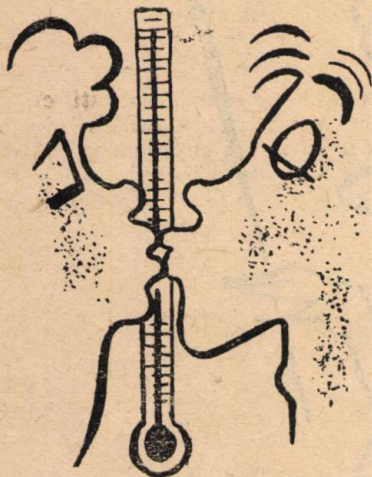

— Spune-i proprietarului că nu concep ca un bărbat cinstit să ceară bani unei femei...

Cum poate scăpa cineva de caniculă

— Mic roman sentimental —

Intre EL și EA s'a legat de multă vreme o dragoste extrem de fierbinte. Explicația e de altfel foarte simplă. Ea a descins în București din Comuna Fierbinți, iar el din Căldură-șant...

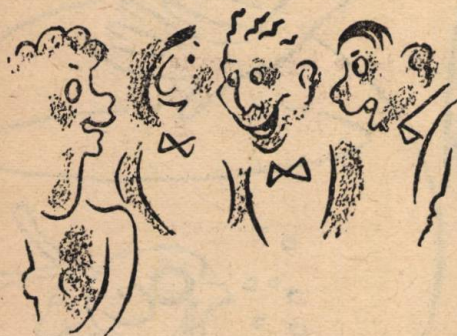
Și cum toate declarațiile lui focouse și rugămințile fierbinți rămaseră fără rezultat....

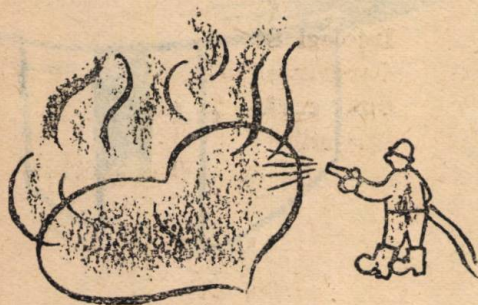
O juriu arzătoare puse stăpânire pe EL. Și astfel într'un moment de fierbințeală a creierului, implântă, cu toată căldura, cuțitul ce'l purta la brâu, în inima iubitei sale infidele.

Inutil să mai adăug că EL a scăpat, cel puțin pentru o bună bucată de vreme, de căldura asta insuportabilă.

TREPĂDUȘ

Se pare însă că din pricina dragostei LUI înflăcărate, EA se răcorea în societatea altor amici, cari fiind veniți tocmai din regiunea Arctică, erau extrem de glaciali.

Totuși EL, sărmanul, se topea de dorul EI, iar fantezia lui înfierbântată de gelozie îi pricinui un mare foc la inimă..

VILEGIATURA

A fost un timp — pe care acum ne place să-l numim fericit — când de pe la începutul lunii Iunie fiecare dintre noi începea să frunzărească indicatoarele și mersul trenurilor spre a alege un loc unde să-și petreacă o parte din lunile călduroase ale verii. Sezonul vacanțelor era pentru mulți bărbați și femei o superbă recoltă de coarne.

Dar anul ăsta, vilegiatura oștilor scurpe cari ne vor aduce mândria neamului, ne silește să ne petrecem concediul de vară acasă, la șosea, la parcul Carol sau pe aleile din Cișmigi.

Așa fiind, spre a salva aparențele și prestigiul, fiecare dintre noi ne vom întrece a născoci felurite minciuni spre a nu fi arătați cu degetul pe stradă ca niște fenomene.

Plecarea la băi din anii trecuți mi-a adus pe ecranul amintirii o întâmplare absolut autentică, pe care mă grăbesc să v'o istorisesc și dv.

Un hotel nou dela Constanța, care nu avea încă formată o clientelă, a poftit să locuiască gratuit o fermecătoare cuconiță din București. Un adevărat noroc pe capul femeii, cu atât mai vărtos că ea era de mult în căutarea unui bărbat care s'o întrețină, căci se săturase să-și mai tocească degetuțele pe clapele mașinilor de scris. Și, cu puțină istețime, într'un hotel de pe litoral, e ușor să găsești un bărbat amator să agreieze

o femeie frumoasă. Totul e să știi să faci pe doamna din lumea bună, că ai clientelă cu sic.

Asta a făcut și eroina noastră.

Și-a oprit alegerea asupra unui bărbat distins, elegant, care avea o purtare dintre cele mai cavalierești. Intre ei a început un flirt stăruitor. Plimbări sub clar de lună. Suspine. Priviri languroase. Toată comedia unei iubiri care trebuie să fie dezinteresată la început... spre a aduce mai mult pe urmă...

În fine, după o rezistență nu prea mare spre a da toate aparențele căderei femeii din lumea bună, Aneta a acceptat oferta.

Dragoste... Dragoste...

Când subiectele poetice au fost epuizate, Aneta, incidental a început să vorbească despre anumite mici daruri cari au calitatea să întrețină prietenia.

Domnul distins a răspuns:

— Dar, dulce mea, sunt lefter. N'am în buzunar nici barem un pol! Mi s'a oferit găzduirea gratuită în hotelul acesta ca să joc rolul clientului bogat spre a atrage aci clientela feminină. Imi pare tare rău că te dezamăgesc...

Și Aneta, care avea de gând să-l stoarcă de bani pe bogatul ei prieten, a început să-l iubească auzind că el era tot așa de pârilit ca ea!

Moralitatea povestii: banii nu fac fericirea. Nota autorului: însă contribuie foarte mult la fericire!

Alarmă la GONFLE-BONFIGUE

Umoristii străini
de RODOLPHE BRINGER

Va rămâne gravată pe veci în memoria localnicilor ziua de 14 Iulie a anului 19... În mod normal, totul trebuia să decurgă în ordine, căci bunul doctor Bouffre, simpaticul primar, luase toate măsurile trebuincioase pentru ca liniștea cea mai mare să domnească pe ulițele orașelului, în ziua acestei sărbători naționale.

În ajun, dăduse porunca să fie arestat preventiv Tayolle, unicul comunist, fiind astfel încredințat că, a doua zi, în temnița sa, avea să stea liniștit. Trase o săpuneală zdravănă d-lui Narcisse, care era, după cum știți, un partizan înfocat al colonelului De la Roque.

Mai înfățișa oarecare primejdie d. Pezouil, care reprezenta gazeta „Acțiunea franceză”, dar toată lumea știa că d. Pezouil avea oroare de loviturile de stat date de unul singur. Prin urmare, nu exista nici un fel de temeri că ordinea ar putea fi tulburată de agitatori extremiști.

Dimineata, fură trase clopotele, apoi pompierii făcură exercițiile lor pe piața principală; la prânz, madam Catafouin, unica hangiță din orașel, avea să servească pe amatorii de bucate bune, cu cap de vițel la tavă și clătite făcute din mălai, și, seara, tineretul trebuia să joace, pe străzi, acompaniați de goarna lui Moș Anton.

Dar, deodată, pe la unsprezece, unsprezece și jumătate, Baguete, pândarul, veni, înădușit și plin de praf, la d. primar în cabinet.

— Dom'le primar, am auzit că e un steag roșu pe ulița Arhanghelului!

— Un steag roșu, Baguette?!

— Da, dom' primar.

Ia naiba! Un steag roșu!... Iată un caz grav de tot. Cine era nechibzuitul care cuteza să arboreze un steag roșu?

După o matură chibzuială, primarul chemă pompierii, dădu porunca să se bată toba, mobiliză măturătorii, înarmați cu târnuri, și porni, hotărât și rotofei, spre ulița Arhanghelului. Tot orașelul era în fierbere și vă mărturisesc că avea și dece. O sumedenie de cetățeni se țineau pe urmele primarului. Dar de departe... Căci, la Gonfle-Bonfigue, oamenilor nu prea le place să-și riște în chip nesocotit viața.

Și iată că, deodată, cum ajunseră la capul uliței cu pricina, văzură drapelul roșu, fluturând la o fereastră!...

Toate globulele de sânge ale d-lui primar dădură năvală în obraji. Cu o stăpânire admirabilă, după ce aranjă în ordine de bătaie pompierii, mătură-

torii și pe cei mai curagioși concetățeni, cu inima cât un purice, părintele comunei se apropia de fereastră și:

— În numele poporului francez, scoateți acest steag răzvrătit!

Și atunci, la fereastra cu pricina, sub faldurile steagului răzvrătit, văzură apărând chipul plin de sbârcituri și

boeli al duduicii Ciorée, nimbata de suvițe de păr vopsit, care rosti:

— De când oare, dom'le primar, nu mai este voe să-ți usuci rufe la fereastră?...

Și abea atunci d. primar și cei din jurul său băgară de seamă că drapelul răzvrătit nu era altceva decât o pereche de chiloți, așa cum se purtau pe vremea bunicelor noastre, făcuți din flaneluță roșie și festonați cu pânză albă... Așa au ajuns oamenii din orașel să afle calitatea și culoarea rufăriei de corp a duduicii Ciorée, care cântărea 95 ocale și împlinise la Sân-Petru 45 de ani.

Trad. de I. TRIF.

Scrisoare deschisă „tovarășului” Stalin

Gospodin Staline,
Nu știi ce'i cu tine,
Că d'un timp încoace,
Gura tare-ți tace,
Votka nu-ți mai place!...

Gospodin Staline,
Spune-mi ce'i cu tine.
Oare nu ți-e bine?
Oare n'ai în spate,
Trupe'nzorzionate,
Bine echipate?
Ei și dacă unii,
O fac pe nebunii,
Și se bat desculți?
Aia sunt inculți,
Aia's proști și mulți.

Gospodin Staline,
Oare ce'i cu tine?
Nu mai bei rachiu,
Și privești șasiu;
Dai foc la ogoare,
Și închizi fecioare
Când privești venind,
„Stuka” sbârâind!...

Tu ce ai armată
Toată decorată
Și... disciplinată,
Ce contează dacă,
Cinci divizii pleacă,
Să se plimbe-oleacă?

Gospodin Staline,
Prea fți fuse bine
În Edenul tău,
Fără Dumnezeu,
Tu le-ai fost tătucu,
Tu le-ai dat trabucu,
Și de pai, pătucu;
Tu i-ai dus cu vorba,
Că e bună ciorba,
Și cum n'ai gândit,
Rău te-ai mai pârlit!...

Gospodar Staline,
Dacă nu ți-e bine,
Ia vreo cinci chinine,
Și ceva stricnine;
Dar întâi, fă bine,
Fiindcă viu la tine,
Nu goli paharul
Până nu dă'n clocot
Bine, samovarul!...

Înțelegi Staline,
Carevasăzică?
Sunt curând la tine
Zdrastil!...

NEA MITICĂ

DESPRE FEMEII ȘI DRAGOSTE

Pentru femeile cari au iubit cu pasiune în tinerețea lor, amintirile nu sunt decât cenușa dragostei de odinioară; regretele — cărbunii de sub cenușa.

* * *

Femeile cele mai complicate sunt și cele mai iubite, pentru că ele oferă bărbatului un vast câmp de cercetare în domeniul sinuos al sufletului lor; ele sunt întocmai ca și o enigmă — cu cât misterul ei este mai de nepătruns cu atât curiozitatea și interesul devin mai mari.

*

Femeile bogate își înșală bărbații din plictiseală; cele sărace din interes iar femeile așa zise „cinstite“ din curiozitate. Toate însă culeg aceleași roade: decepția. Pentru că nu există un bărbat mai bun de cât altul.

*

Frumusețea femeii stă în goliciunea ei; în pat ea poate fi statuă — aveau Galathee — pe stradă, simplu manechin. Iată de ce surprizele alcovului sunt atât de neașteptate; crezând că ai întâlnit o nimfă, dai de un schelet și vice-versa.

*

Virtutea unei femei stă în echilibrul picioarelor; o mică neatenție și drumul spre pasul greșit e deschis.

Femeia nu recunoaște decât un singur stăpân: banul. Nu se închină decât în fața unui singur capriciu: moda.

*

Femeia ascultă cu sfințenie sfaturile croitorului, coaforului, maquilleur-ului; nu admite însă nici cea mai mică sugestie din partea propriului ei soț, chiar când ea este sugerată spre binele său. Iată cum înțelege femeia modernă — emanciparea!

*

Pentru femei „a da“ înseamnă a împrumuta cu dobândă de sută la sută.

*

Femeile sunt ca și fluturii: cu cât încercă să se ridice mai sus cu atât prăbușirea lor este mai inevitabilă.

*

Iluziile sunt virtuțile sufletului.

ARIANA

Interview-uri Cum e primită vara!

Care dintre d-voastră, domnilor cetitori, ar putea bănuia că vara, cel mai frumos anotimp al anului, nu este primită cu același entuziasm de toată lumea? Deși ea ne aduce însăși bucuria de a trăi, florile și trilurile de privighetoare, se mai găsește totuși unii cari să aibă oarecare rezerve atunci când este vorba să-i facă primirea.

Bănuim că sunteți curioși să aflați o clipă mai devreme numele acelora cari nu se bucură din tot sufletul de ivirea verii, și pentru care pricină. Nu vă vom lăsa să așteptați prea mult. Bineînțeles, din noianul de răspunsuri ce am primit la ancheta noastră în legătură cu această temă, vom publica numai câteva.

Așa, spre exemplu, vom reda răspunsul domnului Ion Iancovescu, plin de umorul ce-l caracterizează:

Mie vara îmi displace
Și-mi aduce plictiseală,
Fiindcă amicii cu parale
Sunt plecați din Capitală!

Cu alte cuvinte domnia sa s'ar înregimenta bucuros în marea armată a admiratorilor frumoasei veri, cu o singură condiție: amicii săi cu dare de mână să plece în vilegiatură prin rotație, pentru ca ori când i-ar dori inimioara să aibă pe cine apuca de un sutar.

Răspunsul lui Păstorel Teodorescu anu nu e mai puțin spiritual și... subiectiv:

Vara dacă n'cerc vreodată,
Să beau bere, nu măncântă,
Căci în loc de răcoreală,
Ea mai rău mă înfierbântă!...
Și mai e ceva, bădăie:
Chiar de nopțile i's dulci,
Sunt prea scurte, măi frăție!
Când mai bei și când te culci?!

Un domn, luat la întâmplare, dintr'un grup destul de însemnat aflător în jurul băncilor din Cismigiu, ne-a declarat:

Vara-i singuru-mi prieten,
Și-l aștept cu grije svonul;
Fiindcă vara, doar, mi-ajută,
Ca să-mi pot vinde paltonul!

O tânără și frumoasă duduie, de vreo douăzeci de primăveri, (se putea ca o fiică a Evei să lipsească?) ne-a răspuns zâmbitoare și senină:

Vara dacă-mi place, mie?
O, desigur, chiar nespus.
Dar un lucru: vara'mi place,
Dela ora zece'n sus!

Totți cei de-o vârstă cu ea, de ambele sexe, ba și cei cu 10, 20, și poate chiar cu 30 de ani mai bătrâni ca ea, vor fi, fără doar și poate, de aceeași părere.

Domnul Aurel Maican, directorul teatrului de vară „Marconi” și care precum se știe numai de noroc nu se poate plânge — căci a nimerit-o ca Ieremia cu oiștea'n gard, — ne-a răspuns, plin de mâhnire:

Vara-i prima mea amantă,
Suplă naltă și bălaie;
Și-o iubesc mai mult în seara
Când sosește fără... ploaie!

D. Nicușor Vlădoianu, directorul „Alhambrei-Colos”, tare pe situație, a răspuns fără greutate:

Vara-mi place de'i senină
Și de nu'i, îmi place iar;
Căci am sală și grădină,
Ca un strașnic gospodar.

Intre noi fie vorba, toți dar absolut toți, tresaltă de bucurie la sositrea Edenului pe pământ: vara.

REP.

Eu râd, tu râzi, el râde

ȘI MAI RAU!

Cineva se plângea unui grup de prieteni:

— Da, dragii mei, sunt într-o situație foarte rea. Am ajuns mai sărac decât Iov. Mi s'a furat automobilul, casa mi-a ars, iar nevasta a fugit cu un alt bărbat! Cred că nu se poate rău mai mare decât asta!

— Ba se poate!

— Ce anume?

— Să ți se întoarcă acasă nevasta!

CERȘETORUL

Lângă liceul Lazăr, un cerșetor se tânguie publicului:

— Făceți-vă milă și pomană de un biet nenorocit.

O doamnă se apropie și-i dă cinci lei. Mișcată de starea jalnică a cerșetorului, îl întreabă:

— Omule, locuiești departe?

— Tocmai în comuna Pantelimon.

— Bietul de d-ta. Trebuie să fie foarte obositor să faci în fiecare zi un asemenea drum lung!

— Nu e obositor de fel.

— Pe semne că vii cu tramvaiul?

— Nu. Am automobilul meu!

UN BIROU BINE ORGANIZAT

— Ca să plec și eu la băi trebuie să aștept să vie Mimi din concediu. Dar tu cu cine faci schimbul anul ăsta?

— Oh, eu îl fac cu nevasta patronului. Când vine ea, plec eu.

Sezonul băilor

Istoria se repetă. Pe la 1914—1915 Costache Glumici scria, tot în paginile „Veselliei“, cele de mai jos. Un cuvânt mai mult ca acei de azi să nu se mai necăjească prea mult. Și cei de ieri au avut regim de popreală la câte unele. Iar dacă treaba iese bine, totul se uită — și cei de mâine o iau d'acapo.

Iată ce subținea eminentul nostru șef:

De când cu războiul
Am cam divorțat
De una, de alta...
Multe ne-au băgat
Cuțitu 'n ficat.

De când cu războiul.
Iată, să vă spun
Un caz dintre multe...
Și e cel mai bun
Cu efect nebun:

Alte dăți, pe vremea
Asta de căldură,
Doamne, ce mai streche,
Ce mai tevatură,
Ce alergătură!

Nobilimea toată:
Madame Faivoclok,
Mamzel Păstrămioară
Tase Ghibirdoc
Toți sburau, pe loc.

— Ticălos orașul...
Hai la munți, la mare!
Mitocan, boerul
Haide la plimbare!
Haide, c'apoi moare!

E bolnavă doamna?
Nu, — dar sigur merge!
Doctorul e-al... casei
Știe el, o drege...
Dumneai o șterge.

Bani nu sunt? Nici grijă
Să nu duci, băte:
Bănci sunt cu grămada;
Și la amanete
Pui și verighete.

Dar la urma urmei,
Dragă bărbățele,
Dacă ieși la aer
La ce bun lovele?
Au... resurse ele!

Și pe vremea asta
Altă dat'sburam
La munte, la mare...
Toți hărtii lipeam,
Ne furlandiseam.

Frica însă, care
Pepenii păzește,
Acum nu ne lasă,
Și ne țintuește
Acasă, firește.

Rău nu e, ba bine...
Mai ales că poți
Printr'un mijloc extra
La capăt s'o scoți
Cum nici nu socoți,

Uite, Capitala
Toată e 'n picioare
Căci ea pleacă... Unde?
La băi, la plimbare,
La băi... populare!

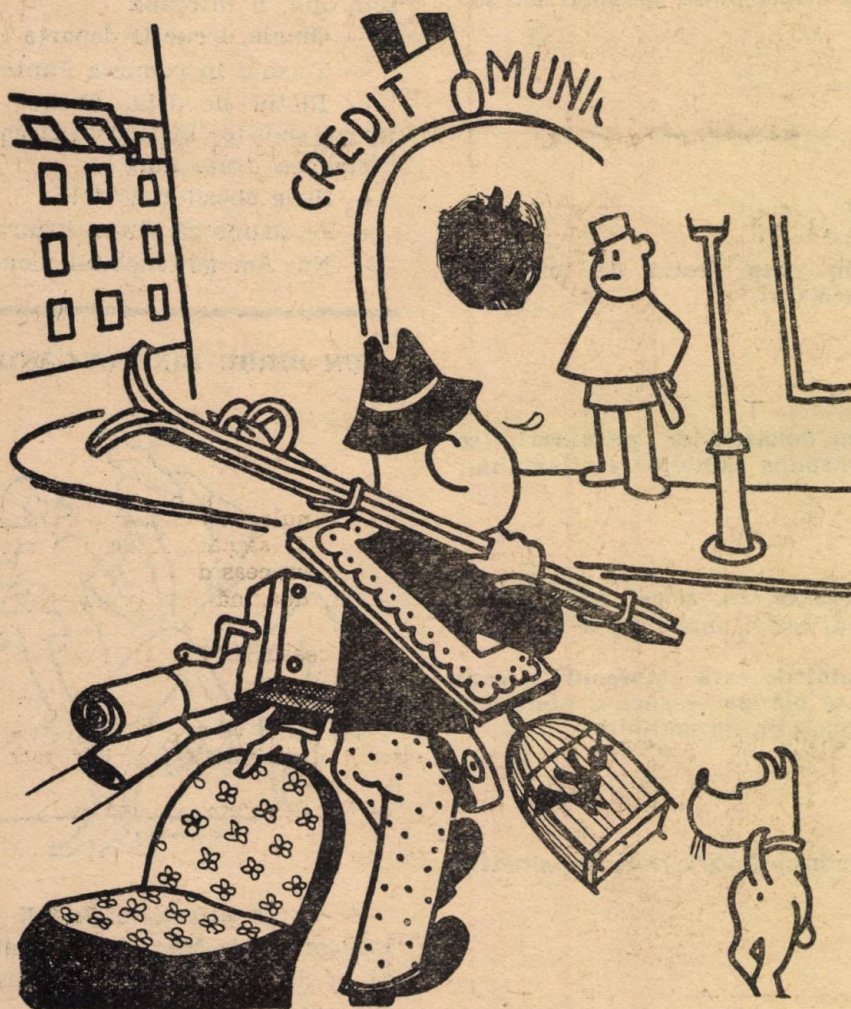
Sunt pe malul gârlei...
Cum le vezi le plăci.
Chiar și Karlisbadu
Marț pe loc îl faci
Il pâri, zău, în draci!
Iureș dar, mic, mare!
Mijlocul e bun.
Ploșnițele doară
Dela băi — v'o spun —
In grevă se pun.

Căci vor duce lipsă
Mare, evident;
Noi, pe la hoteluri,
Eram un client
Bun, un salvadent.

COSTACHE GLUMICI

POVESTE FĂRĂ CUVINTE

Cum se pregăteau când plecau la băi.

Cocktail

TIMIDITATE

La un bal, un tânăr timid nu știa cum să lege vorba cu o dudue care sta rezemată de o coloană a sălei. Deodată, căsnindu-se, se hotărăște, și zice cu glas blând:

— Dudue dragă, d-ta ai murit vreodată?!...

LA LICEU

— Cine a fost tatăl lui Carol al V-lea?

— Carol al IV-lea.

— Ai răspuns bine. Spune-mi acum cum l-a chemat pe tatăl lui Francisc I?

— Francisc Zero!

LA MEDIC

— Aseară ai avut temperatură? Ți-au clântănit dinții?

— Nu știu, dom'le doctor!

— Dece nu știi?

— Fiindcă îmi scosesem dantura din gură!

SUPĂRAREA EI

— Oh! dragă madam Mitică, am auzit că bărbatul d-tale a căpătat o lovitură de cuțit în spate! Ce nenorocire!

— Chiar așa, draga mea. Două sute de lei m'a costat numai țesutul hainei!

PRICINA

Scena se petrece într'un magazin cu obiecte de artă și picturi vechi.

— Cât costă tabloul ăsta de Luchian?

— Optzeci mii lei.

— Dece atâția bani?

— Fiindcă mâna de lucru costă enorm de mult astăzi!

BIETUL OM!

— Ascultă, nene Petculescule, dece ai început să înveți engleza, germana și franceza?

— Fiindcă m'am încredințat că o singură limbă nu-mi ajunge față de limba nevastei mele!

PLECAREA LA BĂI

Un bărbat iscusit

RECTIFICARE

— Ascultă, lăptăreasă, am găsit eri un fir de păr în lapte! Se vede c'o fi căzut dela vacă în timpul mul-sului.

— Nu, conită, cred mai curând c'a picat din capul fetei mele, pe când se pieptăna lângă garnița cu lapte!

INTELES GREȘIT

Un om de o vârstă oarecare se în-fățișează la directorul unui teatru de reviste și-i zice:

— Domnule, sunt de meserie ma-seur. Pentru cinci mii de lei pe lună, pot masa cele cincisprezece baletiste ale teatrului dvs.

— Bine. Dacă ai banii ăștia la d-ta poți începe chiar de astăzi!

SCHIMBARE DE PARERE

— Așa puțină dulceață îmi dai, mămico?

— Nu e pentru tine, e pentru su-rioara ta.

— O! mămico, ce multă îi dai!

De ici... de colo...

VREMURI NOUI

Un negustor de haine vechi arăta unui mușteriu o pereche de pantaloni vechi și peticiți.

— Cât ceri pe ei, negustorule?

— Opt sute de lei.

— Eri mi-ai cerut pe o pereche a-proape la fel cu ăștia numai șapte sute de lei.

— Chiar așa. Vezi însă că ăștia au fost purtați de un chelner și sunt plini de pete de grăsime!

LA O CESORNICARIE

— Domnule, vă aduceți aminte că acum două săptămâni am cumpărat dela dvs. un ceas de aur?

— Da, doamnă, îmi amintesc foarte bine.

— Și ceasul mi l'ați garantat doi ani de zile.

— Exact.

— Ei bine, vă rog să vă țineți de cuvânt și să-mi dați un alt ceas.

— Dece?

— Fiindcă l'am pierdut eri!

INTRE PRIETENE

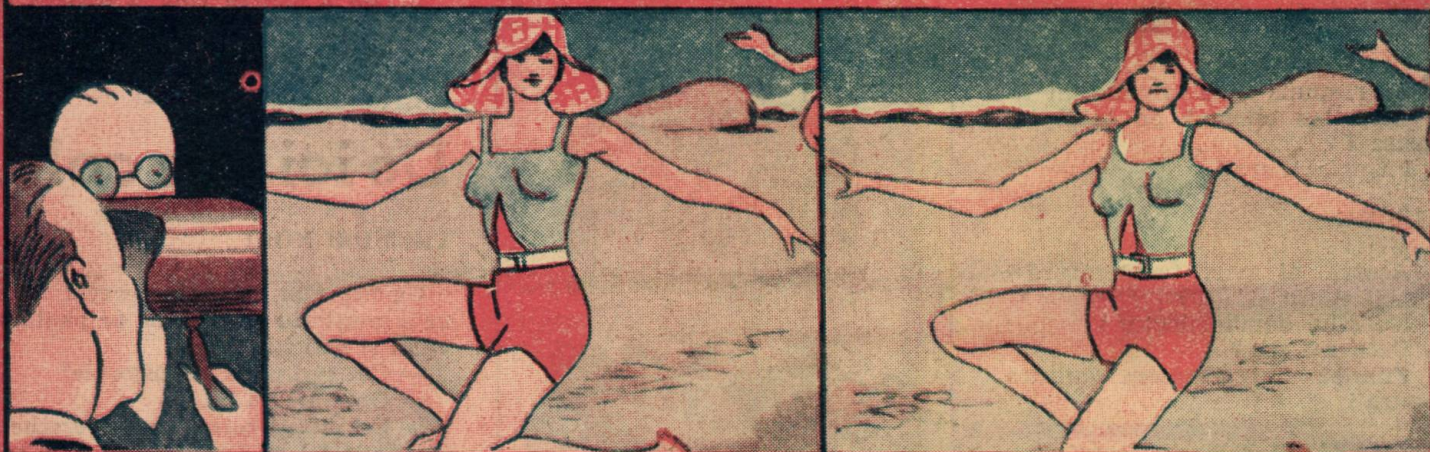
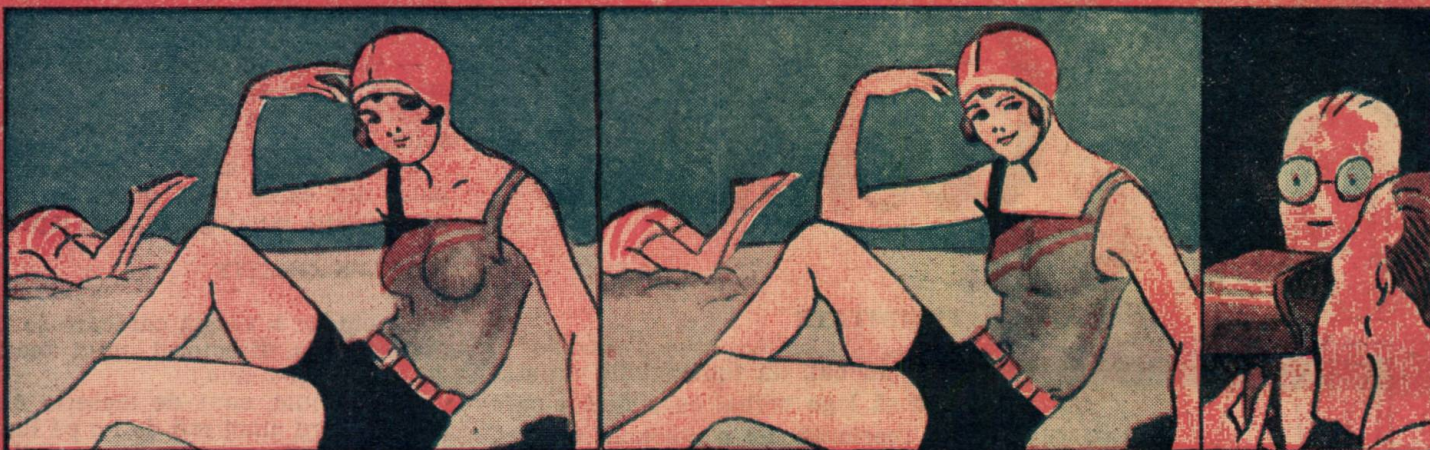
— Săraca Adela, nu prea se simțea așa de bine... și curând a fost răpită a lor săi.

— Biata fată. Ce-a răpit-o părinților ei tifosul ori scarlatina?

— Nu, un căpitan de jandarmi!

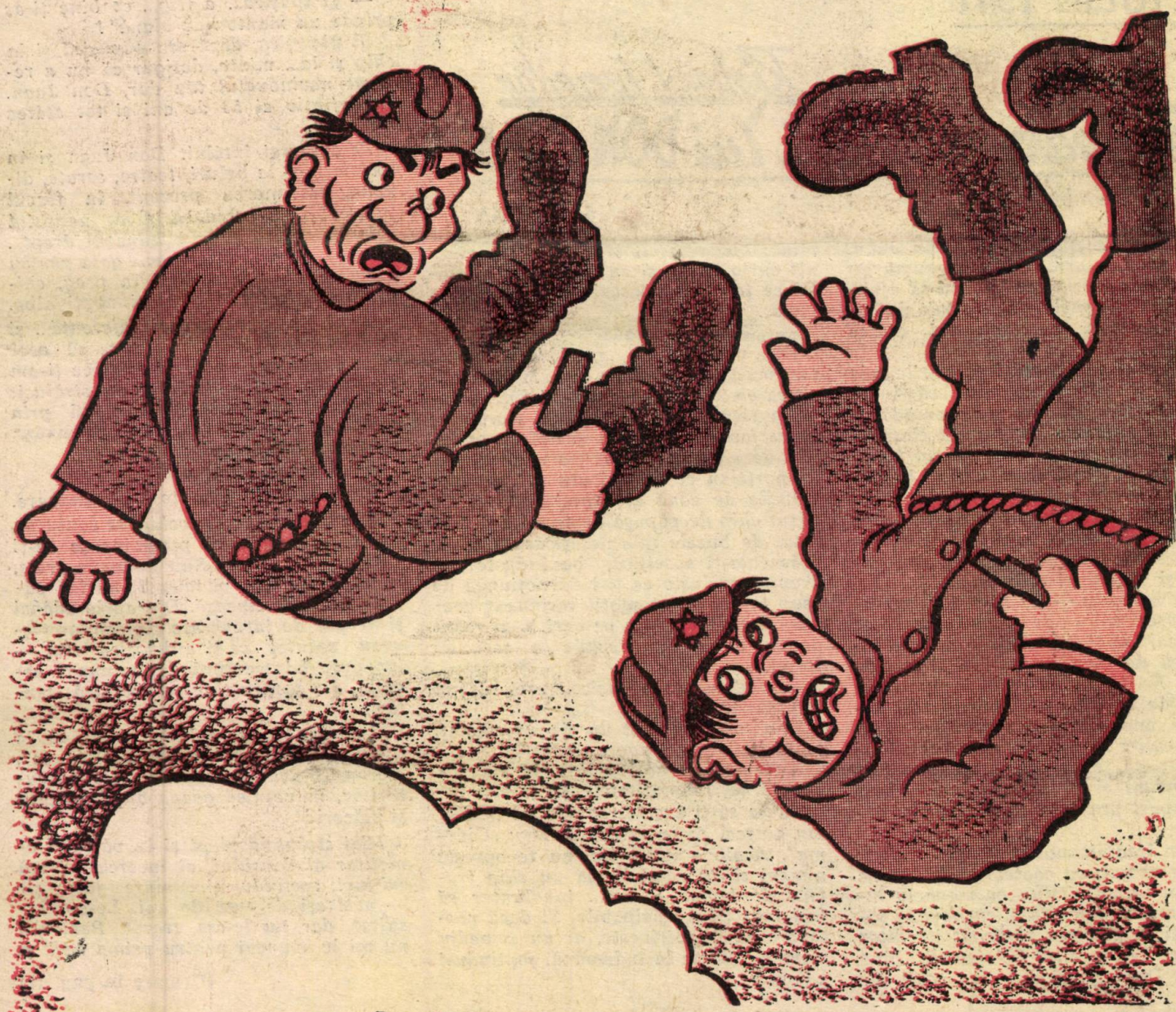
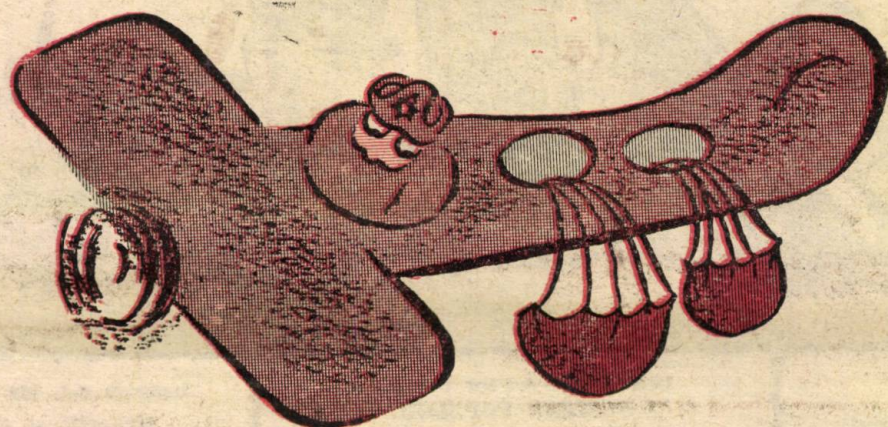

DELA PLAJA

Vederi stereoscopice — pentru cei cari stau acasă

VESELIA

PARAȘUTIȘTII BOLȘEVICI

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII (AȘI)

— Tovarășe! N'ai impresia că am uitat ceva ?

LEI 5

22
1 AUG 1941

JOI

Proprietar :
Sec. Anon. „Universul”, București
Str. Brezolanu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezolanu 23-25, tel. 3.30.19

24 IULIE 1941

Războiul femeilor Scrisoare deschisă Lui DON JUAN

de ARIANA

Suntem cunoștințe vechi, Don Juan. Mi-ai zămbit oridecâte ori drumurile noastre s'au încrucișat, făcând să ajungă la urechile mele ecoul a mii de cuvinte dulci cari însemnau tot atâtea minciuni.

Te cunosc sub toate înfățișările tale posibile și imposibile; ești când un „dandy” plin de fumuri, pomădat și jordat ca un actor de proastă clasă — când un „sportsman”, cu ținuta tipică „à l'anglais” și nelipsita havană în colțul gurii — pe care la drept vorbind ai prefera-o în fundul scrumierii — ca unul din acei snobi eșiți la pensie, posesor a 50 de toamne și a tot atâtea milioane și junghiuri reumatice.

Porți monoclu — ca să-ți dai importanță (crezi tu) — dar care în realitate este menit să-ți desvăluie o miopie sufletească de care singur nu-ți poți da seama. Nu-ți lipsește nici bastonul cu mâner de argint — chipurile să-l învârtești, nonchalant, așa cum l'ai văzut pe Chevalier în nu știu care film. Vezi bine dar, că te cunosc; te-am întâlnit pretutindeni și pretutindeni a trebuit să-ți suport prezența ca pe un rău necesar.

Te-am întâlnit mai întâiu pe „Cale”; sedai rezemat, cu coatele resfrante pe balustrada unei vitrine, cu monoclu înfipt în orbita deformată, cu havana între dinți și privirea rătăcind iscoditor dela un chip la altul (de femeie... bine înțeles). Deodată, ai dat cu ochii de

mine; eleganța-mi frapantă ți-a stărnit curiozitatea și cu acel flair infailibil ce te caracterizează, ai exclamat în gând:

— „Strașnică pradă!”

Da... pradă. Căci „pradă” și nimic mai mult eram pentru tine. M'ai urmărit ca electricizat; gambele-mi fine, prinse în rețeaua de păianjen a ciorapilor te-au fascinat — talia sveltă cu ondulări de sirenă ți-a dat fiori iar chipul de porțelan ce tocmai atunci eșise din mâinile de zână ale specialistei ți s'a părut chip de păpușă demn de a fi cercetat de buzele tale nesățioase. Cu îndrăzneala-ți specifică, bazându-te pe dreptul exclusiv ce ți-l dă noțiunea de „sex tare”, mi-ai șoptit insinuant aceleși banale cuvinte pe cari le-ai rostit de zeci de ori la urechile a zeci de femei.

— „Te iubesc păpușico.. vrei să fim împreună?”

Ți-a fost suficient un singur cuvânt, ca să bați în retragere.

Altă dată te-am întâlnit la cinema. Era iarnă, reumatismele nu-ți mai îngăduiau să-ți acostezi prada pe „Cale” sau aiurea. Ai optat deci pentru „Cinema”. Acolo e întuneric, nu te oprește nimeni să te așezi lângă un chip frumos de femeie și așa... involuntar să faci investigații palpabile. Și dacă partenera se împotrivese, ai un remediu sigur și eficient la îndemână, șoptindu-i galant:

— „Păpușico... e frig... ce bine ți-ar prinde un mantou de blană!”

Și păpușica, dacă era păpușică și la chip și la... minte, desigur că nu a refuzat nevinovatul tău dar, Don Juan. În defintiv ai 50 de ani și tot atâtea milioane.

Te-am mai întâlnit Don Juan și în societate — la baluri, teatre, serate, dineuri; erai mereu prezent, în fracul impecabil cu orhideea albă, nelipsită dela butonieră și în buzunarul drept... un inel, o brățară, un cec... gata pentru orice eventualitate. Erăi în prag, chipu-ți obosit trăda abuz și nopți albe. Priveai în juru-ți cu indiferență... și totuși... căutai ceva. Se pare că acel ceva eram eu — căci imediat ce ți-am apărut în față — ochii ți-au strălucit de o bucurie stranie și sburând prin mulțime, ai venit spre mine, înclinându-te cu îndrăzneală:

— „Dansați, doamnă?”

Eram numai tinerețe și candoare. Prin vâlul diafan al rochiei se conturau fin cele două mici proeminente ce-ți dădeau fiori: sânii. Sub faldurile grele, coapsele delicate și talia de silfidă păreau că te fascinează. Din-apele adânci și nespuse de întunecate ale ochilor tășneau scântei ce-ți ardeau sufletul — iar gura-mi tremurândă, minunat arcuită, era pentru tine o veșnică tentație.

Amintește-ți, Don Juan; pe stradă, la Cinema, în plin bal, eram eu „Femeia”, eterna „pradă” a visurilor tale de curcitor, în veșnică goană după senzații și plăceri!

M'ai strâns la piept și în vârtejul amețitor al dansului, ai încercat să mă subjugi, rostindu-mi cuvinte fără șir — aceleași de sute de ani. Le-am ascultat, dar nu le-am crezut. Pentru că nu mi le spuneai pentru prima oară și

(Urmare în pag. 11)

Umotistii străini

PORTOFOLIUL

de H.P. Leach

— Poate că azi o să ai o surpriză plăcută, spuse doamna Smith soțului său.

— O surpriză plăcută? bombăni domnul Smith, care era foarte rău dispus. Ai, niște idei extravagante!

— Ești prea pesimist, dragul meu, insistă doamna Smith. Vrei să facem o prinsoare? Eu am darul de a presimți cele ce se vor întâmpla.

De data asta d. Smith nici nu se mai osteni să răspundă scumpei sale consoarte. Sunt unele prostii, care devin aproape intolerabile pentru un om serios și practic ca d. Smith. Darurile extraordinare, presentimentele și alte lucruri similare fac tocmai parte din această categorie de prostii intolerabile. Dar doamna Smith avea o predilecție pentru lucruri de acest gen. D. Smith termină deci să se rădă în tăcere; o tăcere întreruptă doar de câteva injurături de om bine educat ce e drept, la adresa brichetului și a curelei de ascuțit, vinovate de dificultățile prin care trecea operația.

Însfârșit, fu gata. Soția sa tinu să-l conducă până la ușă și după ce îl ajută să-și îmbrace pardesiul, îl salută zâmbitoare și dragălașe.

— La revedere, dragă. Dar să știți că sunt supărată că n'ai vrut să ții pariul. Veți vedea că vei avea azi o surpriză plăcută! repetă ea, grațioasă.

— Isprăvește odată. O să mă scoți din răbdări! îi tăia vorba d. Smith și eși bombănind.

Când fu în stradă, se uită la ceas și constată că pentru întâlnirea pe care o avea era în întârziere.

Era deci nevoit să ia un taxi și cum în momentul acela tocmai trecea unul, d. Smith îl opri.

După ce se urcă, scoase din buzunar țigărele în care puse o țigară și își deschise pardesiul și haina ca să caute bricheta, care se ascunsese cine știe în care buzunar; dar pe când căuta, o mișcare bruscă a automobilului făcu să-i cadă bricheta. Se plecă s-o ridice, dar când privirile i-se opriră pe covorul care acoperea podeaua automobilului, nu-și putu reține un strigăt de uimire. Pe covor era un splendid portofoliu de piele fînd cu inițiale de aur.

Portofoliul era umflat: fără îndoială conținea bancnote: după eleganța lui rafinată se putea deduce că era unul din acele portofolii, care nu se găsesc decât în buzunarele milionarilor.

D. Smith fu pe punctul de a-l examina cu atenție, de a-l deschide și de a vedea ce conține. Dar creierul său fu străbătut în timpul câtorva secunde de o serie de idei nedesluite.

— Nu trebuie ca șoferul să observe că l'am găsit, își zise el, ascunzând portofoliul în buzunar.

Dar abia făcu acest gest și se miră el singur de fapta sa. De ce să nu observe șoferul că l'a găsit?

El, Peter Wilfred Smith, președinte al Societății de Temperanță, om serios și foarte mândru de cinstea sa, ar fi pe procedat, fără îndoială, în acea împrejurare, conform celor mai elementare precepte ale corectitudinii ducând portofoliul la biroul obiectelor pierdute, după ce, mai întâi, ar fi vestit, bineînțeles, pe șofer.

— Desigur, așa voi face, își zise el în sine.

Dar rămânând câteva clipe pe gânduri, își făcu următorul raționament: probabil că portofoliul conține o sumă respectabilă. Și după ce îl mai pipăi adăose: numai bancnote mari... o mică avere.

Fără voie, d. Smith se simți prins în vârful unor gânduri contradictorii.

— Va să zică, își spuse el, sunt persoane, care sunt cinstitute toată viața? O singură greșală distruge un întreg trecut? Sau ar fi mai bine să spun că o excepție confirmă totdeauna regula? O excepție față de trecutul meu ar confirma buna calitate a conștiinței mele; și dacă portofoliul ar conține într'adevăr o sumă respectabilă, — lucru de care sunt aproape sigur, — bucuria câștigului ar înăbuși oare remușcarea?...

Nimic nu se găsește mai ușor decât pretextele susceptibile de a justifica o faptă urată.

Ca să termine cu această îndoială d. Wilfred Smith hotărî să păstreze portofoliul. După ce luă această hotărîre, se gândi că trebuia să procedeze cu prudență. Trebuie să spunem că era foarte timid, că nu săvârșise niciodată vreo acțiune reprobabilă și că avea o frică grozavă de a se compromite. Așa dar, d. Wilfred Smith se întrebă în ce mod ar putea verifica conținutul aceluia portofoliu, fără ca să fie văzut de cineva.

— Și apoi, când mă voi întoarce acasă, nu trebuie să mai am la mine nici portofoliul, nici banii. Trebuie să distrug portofoliul și să depun

banii la bancă. Sunt unele mărturisiri care nu trebuie făcute nici chiar soției.

Ca mai toate persoanele practice și rezonabile domnul Wilfred Smith lua adeseori hotărîri riscate și lipsite de bun simț. Astfel, ca să sfârșească odată, cobori din automobil, nu fără a-și fi ridicat mai întâi gulerul de la pardesiul, pentruca șoferul să nu-l poată vedea bine la obraz. Plăti cursa, opri altă mașină și dete adresa unui hotel din cealaltă extremitate a Londrei.

Acolo, ceru îndată o cameră și abia în siguranța celor patru pereți, când se știu bine apărât de așa incușată cu cheia, avu însfârșit curajul să vadă care era conținutul portofoliului.

Pe uita mai întâi la inițiale: P. W. S. delicat impletite în aur apoi, tremurând deschise elegantul portofoliu. Uimirea lui însă întrecu orice margini când constată că portofoliul era umflat fiindcă conținea două pachete învelite în hârtie de mătase.

Desfăcu primul pachet și găsi o cravată de mătase, foarte scumpă desigur și de un colorit armonios; tocmai nuanțele care îi plăceau lui. Dar era prea puțin... Deschise apoi al doilea pachet, găsi o pereche de bretele extrem de elegante.

Scotoci cu un gest febril prin celelalte compartimente ale portofoliului, cu speranța că va găsi cel puțin o bancnotă de format mare... și când colo, găsi un plic; îl deschise și citi:

Scumpului meu Peter Winifred,

Azi e ziua ta de naștere și am vrut să-ți fac o surpriză. Un portofoliu, o cravată și o pereche de bretele ca acestea pe care ți le-am cumpărat, sunt, după părerea mea, obiecte de bun gust. În tot cazul, îți vor face plăcere, fiindcă îți sunt oferite de scumpa ta soție. Pentruca surpriza să fie completă, ți-am pus portofoliul în buzunarul pardesiului, ca să-l găsești, întâmplător, în oraș.

Scumpa ta soție

Abia atunci își aduse aminte d. Smith, că în automobil se plecase ca să-și ia portofoliul și, în momentul acela îi căzuse desigur portofoliul.

Costul abonamentului

LA

„VESELIA“

Pe an 220 lei

Pe 6 luni 120 lei

De ici... de colo...

NOROC

— Nea Costache, de multă vreme nu te-am mai văzut pe la cafenea. Care este cauza?

— Ce să-ți spun, prietene, mi-a murit soacra, nevasta și un unchiu bogat.

— Tii, mare noroc a căzut pe capul d-tale, nene Costache!

SENSIBILITATE

Madam Mitică și-a prins bărbatul sărutându-se cu servitoarea. Furioasă și ondulată permanent, se răstește la vinovat:

— Nerușinatule, să te porți în felul acesta!

— Te rog, nevestico, nu-mi face scene față de servitoare!

OM UITUC

— Când sunt cu tine, iubita mea, uit totul, dar absolut totul!

— Gicule, te rog, vezi nu uita că trebuie să mă iei de nevastă!

FEMEILE!

— Nevestico, a venit o fată și a adus o rochie de doliu pentru tine. De ce ai comandat-o, căci nu ne-a murit nimeni din rubedenii?

— Am comandat-o din pricina ta!

— A mea?!

— Da.

— Cum asta?

— Săptămâna trecută ai fost atât de bolnav încât am crezut că o să mori!

NU TREBUE SA SE TEAMA!

— Conașule, conașule, a căzut pălăria cucoanei dela etajul trei în stradă!

— Tii, ce necaz. O să-mi facă o scenă grozavă.

— Nu trebuie să vă temeți de nimic, conașule.

— Dece, Leanco?

— Fiindcă odată cu pălăria a căzut în stradă și cucoana!

GHIDUL

— Aflați, stimați domni și doamne, că aci ne aflăm la limita extremă a României. De partea cealaltă a frontierei, ecoul repetă vorbele mele în limba ungară!

AVANTAJ

La d-na Ionescu se înfățișează o doică pentru ultimul ei născut. După ce-a măsurat-o din cap până la picioare, d-na Ionescu zice:

— Ascultă femeie, cum văd eu, ești prea mică de statură ca să fii o bună doică.

— Dimpotrivă, conită, statura mea are un avantaj.

— Ce avantaj?

— Dacă se întâmplă să scap copilul din brațe, cade dela o înălțime mai mică și nu-și poate face nici un rău!

CAMUFLAJUL

Decând suntem în război
Și sunt grijile în toi
Geamurile-mi camuflez
Și visez.

Am de dat o datorie
Și-l aștept pe sol să vie:
Geamurile-mi camuflez
Și-l sfidez.

Imi vin musafiri la masă
Eu m'ascund frumos în casă
Geamurile-am camuflat
Ș'am scăpat!

Dacă n'am para în pungă
Și n'am pantaloni cu dungă
Poftele imi camuflez
Și fumez.

Vrea iubita rochii zece
Și la mine cată rece:
Portofelu-mi camuflez
Și's chinez.

Am nevastă și mă 'njură
Că nu-i carne, nu-i untură;
Auzul mi-am camuflat
Ș'am plecat.

Insă ce să vezi, bădie:
Dacă-i har tot har să fie!
Că alarma a sunat
Ș'am scăpat.

Bucuros de-așa ispravă
Am pornit fără zăbavă
Mândra să mi-o vizitez
Fără să mă camuflez.

Dar ce n'am mai pomenit:
Când să cred că-s fericit,
Mândra mea m'a alungat
Precum c'aș fi... camuflat.

MARIUCA

Serviciu reciproc sau recunoștința elefantului.

Colțul gospodinelor

MANCARE DE BAME

Alegi bamele de aceeași mărime, le înnumeri să fie cu soț, treci de câteva ori cu mâna prin ele dela stânga la dreapta. Speli câte-va cepe, tai mărarul cât mai egal și te prepari să fii gata la primul semnal de alarmă. Incingi untdelemnul cât mai bine, torni șease lingurițe de zahăr, să se poată lega sosul, pui sare, boia și un praf de vanilie, prăjești ceapă până miroase a usturoi, umpli cu zeamă de varză și pui la fiert.

În tot acest timp, iei spuma cu furculița și faci socoteala câți chilometri sunt până la Polul Nord; când ai terminat numărătoarea, dai la masă și aștepti două zile felițările prin poștă.

IORGU BUCATARUL

LA ȘCOALA

— Ascultă, băete, poți să-mi spui dece este sărată apa mării?

— Da.

— Dece e sărată?

— Din pricina scrumbiilor!

LOGODNIC REALIST

— Se poate, nene Mitică, să oferi d-ta logodnicei un buchet de flori de mușetel!

— Am făcut asta fiindcă știu că e o fată foarte practică.

— Și?

— Și dacă îi ofeream flori din celelalte, după ce se uscau, trebuia să le arunce. În vreme ce din astea poate face ceai, atunci când e răcită!

INTRE PRIETENI

— Ascultă, Iancule, dacă eu îți împrumut ție niște bani, înseamnă că ești debitorul meu, nu-i așa?

— Exact.

— Dar dacă tu îmi împrumuți mie bani, ce ești?

— Ce sunt?

— Da.

— Sunt un tâmpit!

N'A AUZIT!

— Ionescule!

— Ce este?

— Ai auzit sgomotul pe care l-au făcut avioanele rusești care au fost doborâte eri de ai noștri?

— Nu, n'am auzit absolut nimic.

— Cum de n'ai auzit?

— Mă certam cu nevasta!

PE O SOSEA NAȚIONALĂ

— Ascultă, femeie, cât vrei să-ți dau pentru găina care am călcat-o cu automobilul?

— Patru sute de lei!

— Vie cu cât ai fi vândut-o?

— Cu două sute lei.

— Dece îmi ceri patru sute lei?

— Păi două sute de lei sunt pentru supărarea mea!

LA BODEGA

— Chelner!

— Da, cucoane.

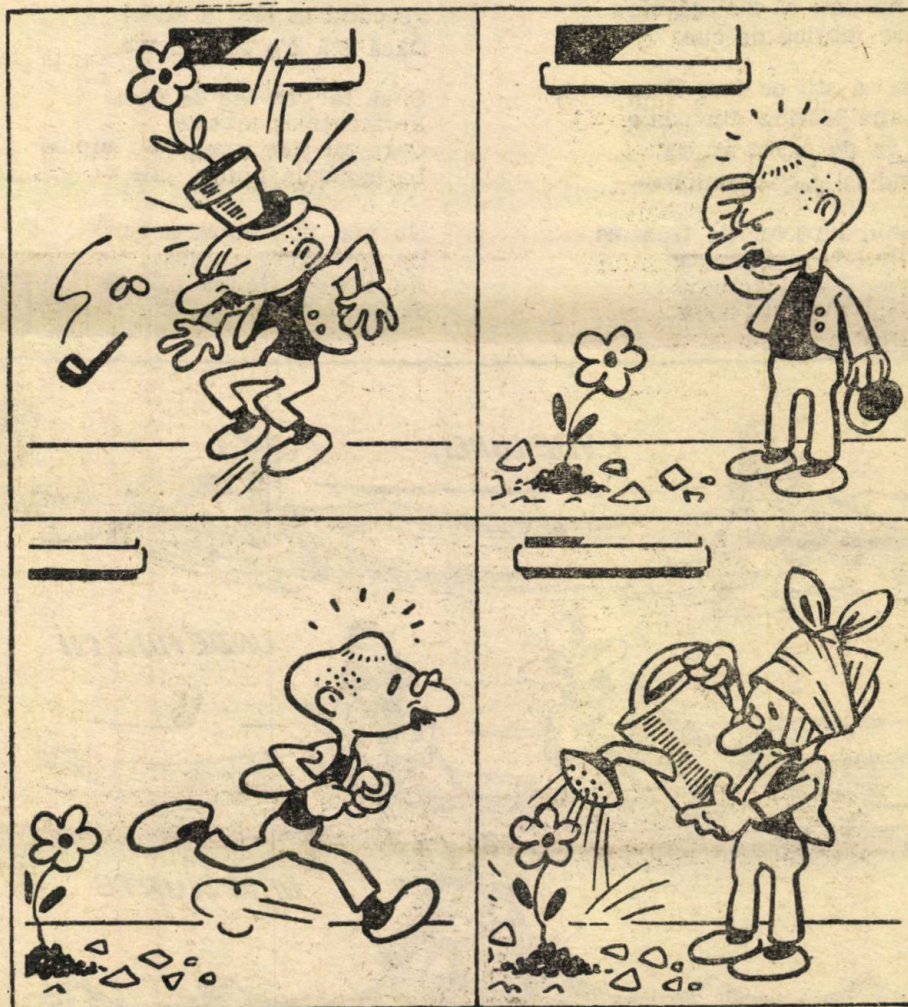
— Adu-mi un sprit.

— După cinci minute:

— V'am adus spritul, cucoane.

— Ascultă, mi se pare că paharul nu e curat!

— Mă miră tare mult observația dvs. Până acum am servit cu el zece persoane fără să-l spal și nimeni n'a spus că e murdar!

Un domn care iubește nespus florile!

Scrisoarea unei femei către Censură

Doamnă, rândurile astea,
Să nu crezi că's o scrâmbală.
Însă am de multă vreme
Cu matale-o socoteală.

Vezi, nu zic că n'ai dreptate
Câte-odată unde ai.
Dar nu-i treabă zi și noapte
Tot cu foarfeca să tai!

Nici să-mi pui într'una mie,
Pentru orice, pumnul 'n gură.
Că nici eu nu's de la șatră.
Dacă ești mata Censură.

Noi femeile altdată
Știam totul, nu ca azi...
Agențiile din lume
Grăpau toate de necaz.

Dar mai sunt și-acum cucoane
Care știu ce e, ce nu e
Și nu poți să zici că ele's
Mare fabrică de cue.

Vrei să știi ce face Roosevelt?
C'oana Manda din odale,
Îți va da exact și ora
Când își face omul baie.

Planul luptelor pe fronturi,
Ea le știe mai precis,
Decât inși și generali
Care temele au scris.

Te interesează 'n Indii
Câți soldați s'au capturat?
Orișce femeie-ți spune
Câți au fost, câți s'au predat.

Cum să tac tocmai acum
Când atâtea-s de văzut,
Și, firește, și mai multe
De prin lume-s de știut.

Bunăoară vezi că Lu'u
Zi de fruct, or zi de post,
De când i-a plecat bărbatul
Stă cu Titu 'n adăpost.

Or privești zămislițorui
Lui Nea Nita Pitpalac,
Cum se'nchide de-i alarmă
La o brună în iatac.

Cică la subsol i-e teamă
La un caz de dărâmare;
Pe când la etaj e altfel
Dacă stă c'o fată mare.

Și să tac, să tac de frica
Forfecuțelor matale,
Care-au strecurat de-o vreme
La bârfeală numai jale?

Nu mai poți cuiva a scrie
De amor o scrisorică...
Nu e voce! De-aia plânge
Și Dumitru și Costică.

Nu e chip o anonimă
Să trimiți unui amic,
Să-i spui tot ce ai pe suflet...
Nu mai poți, mă rog, nimic.

Dar nu mi-o veni și mie
Într'o zi apa la scoc?
Atunci să te ții, cucoană,
Cum o să te iau de coc!

Asta e. Că nu'nțeles-ai
Că o limbă de femeie,
Nu-i permis în toată lumea
Bat-o, locului să stee!

CELLUȚA

FEL DE FEL

LA ȘCOALA

— Alexandrescu Ion.
— Zent, dom' profesor.
— Cât face zece și cu nouă?
— Dvs. știți, dom' profesor?
— Sigur că știu.
— Dacă știți, de ce mă mai întrebați pe mine?...
— Dăgă Ventule, de ce se u'tă domnul Țăla de peste drum așa urât la tine?
— Am tratat vreme de două luni pe nevasta sa.
— Și pe semne că n'ai isbutit s'o faci bine.
— Dimpotrivă, am făcut-o bine, și asta nu mi-o poate ierta de loc!

INTRE MEDICI

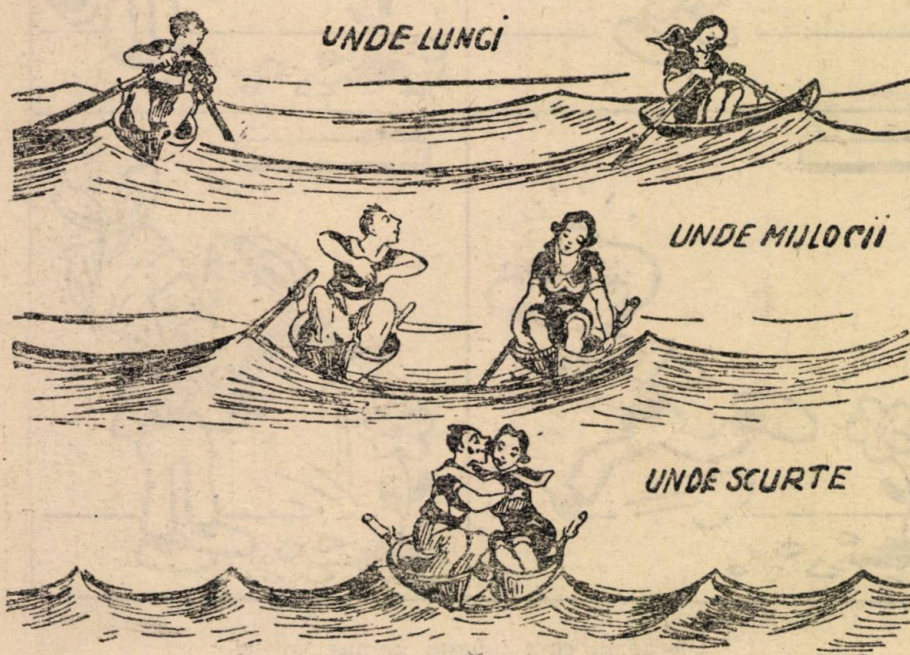
— Dăgă Ventule, de ce se u'tă domnul Țăla de peste drum așa urât la tine?
— Am tratat vreme de două luni pe nevasta sa.
— Și pe semne că n'ai isbutit s'o faci bine.
— Dimpotrivă, am făcut-o bine, și asta nu mi-o poate ierta de loc!

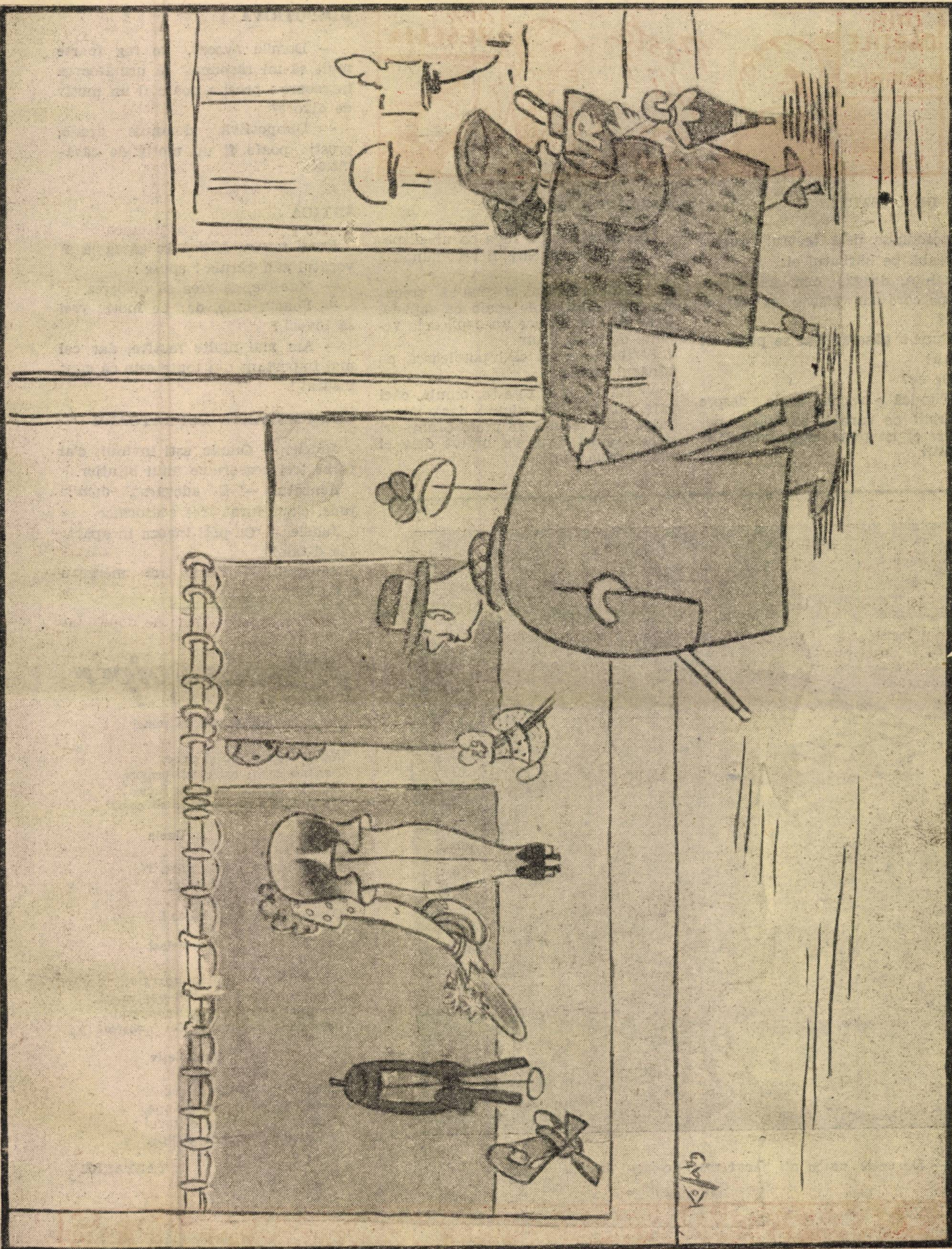
COPILII

— Mămico.
— Ce vrei, Gigel?
— Mămico, tare mult ași vrea să fiu bou!
— Ai vrea să fii bou?! Doamne sfinte, ce vorbe nesăbuite! Și de ce, mă rog, ași vrea tu să fii bou?
— Ca să nu-mi mai spună mereu papa că sunt un măgar!

NU MINTE

— Cu toate că fac parte dintr'o familie extrem de modestă, tatăl meu are un serviciu foarte sus pus.
— Pe semne că e ministru?
— Nu.
— Prefect?
— Nu.
— General?
— Nu.
— Primar?
— Nu.
— Dar ce Dumnezeu este?
— Vopsitor de coșuri de fabrică!

UN CAZ CIUDAT
Singura împrejurare în care o femeie nu vrea să se oprească în fața vîrînei unei modiste.

NU E DE CREZUT!

Înapoiindu-se dela teatru, Angela îl întreabă pe bărbatul ei:

— Ghiță, dragă, cum găsești tu piesa pe care am văzut-o la „Mușatescu”?

— Cum o găsesc? Cât se poate de tâmpită!

— De ce?

— Fiindcă e vorba acolo despre un bărbat pe care îl părăsește nevasta și el își pune capăt vieții de supărare!

ÎNCA NU E SIGUR

Logodnicul dădu fuga ca un disperat la pețitorul care îi recomandase o fată:

— Tâlharule, mi-ai spus că trecutul logodnicei mele e alb ca zăpada, și acum aflu că are un copil dela vecinul de peste drum.

Pețitorul cercă să-l potolească pe tânărul mânios:

— Haide, liniștește-te, omule, căci fata nu este încă sigură dacă micuțul e dela vecinul de peste drum, ori dela vecinul care s'a mutat dela ei acum două luni!

DIMPOTRIVA

— Dom'le avocat, te rog foarte mult să-mi răspunzi la următoarea întrebare: prostia poate fi un motiv de divorț?

— Dimpotrivă, domnule dragă, prostia poate fi un motiv de căsătoriei!

MITICA

Eroul nostru Mitică se găsea la avocatul său căruia-i spuse:

— Maestre, aș vrea să divorțez.

— Foarte bine, dar ce motiv vrei să invoci?

— Am mai multe motive, dar cel mai important din toate este că sunt înșurat!

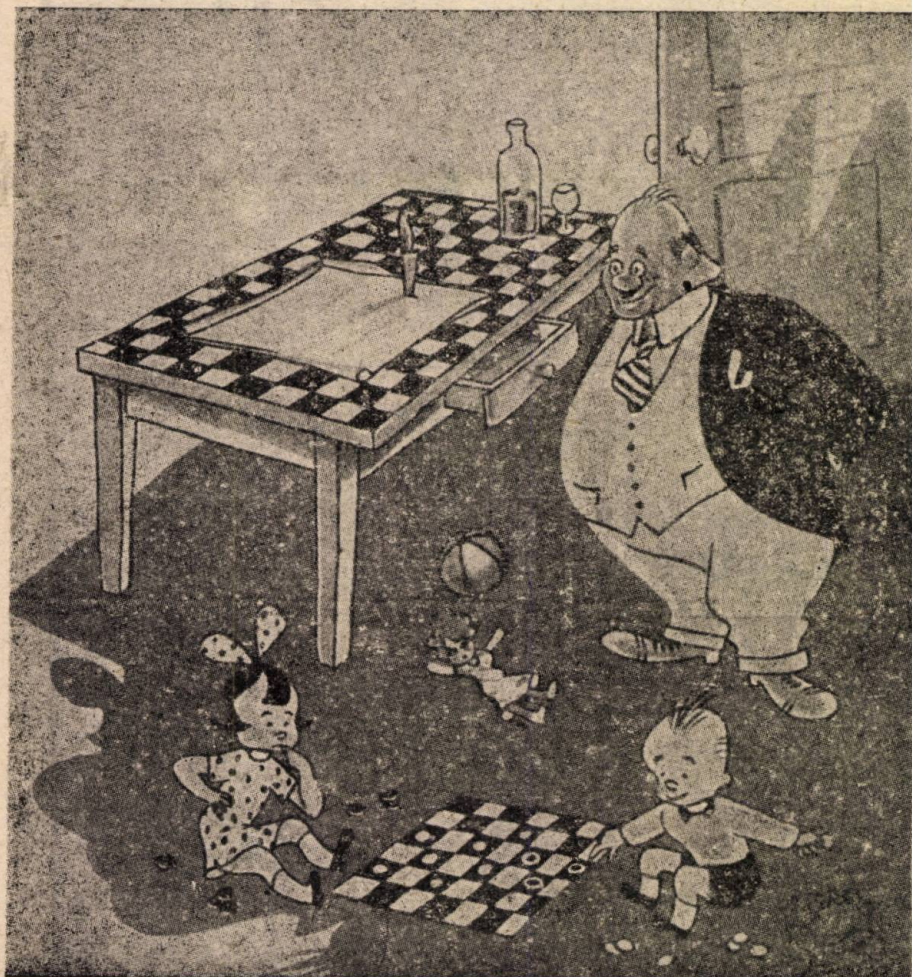
CIRCUMSTANȚE UȘURATOARE

Judele. — Omule, ești învinuit c'ai furat trei ceasornice unui bijutier.

Acuzatul. — E adevărat, dom'le jude, c'am furat trei ceasornice.

Judele. — Ce poți invoca în apărarea d-tale?

Acuzatul. — Toate trei mergeau înainte!

— De unde naiba ați făcut rost de jocul ăsta?...

Boabe de piper

Unui medic de femei

Nu pricep deloc și pace,
Pentru ce'mi tot vinzi gogoși
De ești medic, cum se face
Că pierzi vremea doar să coși?!

Uneia

Mama-i zice, „fata mamei”.
„Fata tatii” i zice tata.
Însă ea-i a tuturorora,
Care știu să facă plăta!...

Acelelași

Din balconaș, conîța, agresiv,
Trimite străzii zâmbet parfumat,
Un domn privește semnificativ,
Căci scrie dedesubt „De 'nchiriat!”

Unui bețiv

Fiindcă l'a 'nșelat norocul,
Bietul Ghiță mi se plânge,
Vrea să'și stingă și el focul:
Și de-aceea bea de stinge.

TARTARICI

- Cu ce viteză mergeai în clipa accidentului?
- Cu trei kilometri pe oră...
- Nu se poate!
- Ba da... eu sunt pietonul!

SURÂSUL GLORIEI

de JACQUES SERWY

Marcel Piedibolide, stăpânit încă din copilărie de demonul picturii, venise la Paris ca să devie celebru în arta lui Rafael.

Ar fi fost imposibil să confunde un femur cu un metatars, nu suferea de daltonism și, spre deosebire de atâtea celebrități contemporane, era capabil să așeze diferite elemente ale creațiilor sale pe planurile normale indicate de perspectivă.

Aceste calități hotărâra pe d. Piedibolide-tatăl, să acorde fiului său o pensie care să-i permită să aștepte fără prea mari sacrificii, gloria.

Marcel procedă după normele care i se păreau logice. Inchiria un atelier, angajă câteva modele și începu prepararea rațională a unei considerabile cantități de pânză albă. Fiindcă nu sta mult la gânduri când i se cerea o mică sumă împrumut, avu foarte curând nenumărați amici. Aceștia îl prezentară unor critici influenți, cari binevoiră să-i organizeze o expoziție într-o sală la modă și îi făcură și o prefață la catalog. Dar, vai, nici un client nu se hotărî să se prezinte. Și d. Piedibolide tatăl scria mereu epistole de genul acesteia:

„Dragul meu, am citit în „Le Petit Parisien” că s'a vândut cu 800.000 de franci un tablou de un oarecare Manet, care dealtminteri e absolut necunoscut la noi, la Pezenas. Ce aștepți ca să faci și tu un asemenea tablou?”

Prietenii săi se sileau cât puteau să-i dea curaj între două aperitive.

— Vezi, tu te menții în nota clasicismului, pe când ar trebui să te decizi să urmezi școala modernă.

— Ți-am mai spus-o; publicul suferă de o indigestie de modernism.

Piedibolide continua să lucreze fără să reușească să atragă atenția marelui public. Prizonier voluntar al unui bun simț firesc și ereditar, el nu izbutea să introducă un picior acolo unde de obicei sta un braț.

Dar norocul nu părăsește pe aceia cari știu să persevereze cu o voință de fier. El scoase deci în calea lui Marcel un model, care întâmplător se născuse pe colinele din Montmartre... patrie predestinată a genilor în șmecherii.

La această calitate instinctivă se mai adăogă și un adânc simț de oportunitate și o deosebită pricepere în chestiunile comerciale.

Nonoche, — așa se numea, — nu-și ascundea simpatia ce avea pentru Marcel.

— E păcat, zău, că ești atât de naiv, spunea ea.

Nonoche poza pentru tabloului lui intitulat „Răpirea Europei”, o lucrare pe care el se silea s'o facă senzațională, înlocuind taurul mitic cu o ultra-modernă mașină de o sută cai putere.

În timpul pauzei, Nonoche se găsi singură în fața tabloului, deoarece Marcel fusese chemat la telefon. Nu izbuti să-și stăpânească o mișcare de dispreț în fața învechitei alegorii și cuprinsă deodată de un curaj drăcesc, apucă paleta și luând culorile la întâmplare, împroșcă tabloul cu o mulțime de pete de culori violente, formând cu degetele un desen fantastic și fără sens. Apoi văzând pe pictor intrând, scoase limba întocmai ca o fetiță care a făcut cine știe ce prostie și se așteaptă să încaseze două perechi de palme.

Iar Marcel își privi opera cu sentimentul disperării, pe care-l provoacă orice catastrofă ireparabilă.

În prada unui soi de stare de inconștiență, el se duse ca un automat să deschidă ușa dela intrare, deoarece auzise sunând. Și rămase ca împietrit în fața lui Solomon Breichevantefusghemith, marele negustor de tablouri care greșise ușa și credea că intrase în atelierul pictorului de alături, un artist pe cât de cubist, pe atât de celebru. Tocmai își dase seama de eroarea sa, când ochii i se opriră asupra pânzei „îndreptată” de Nonoche.

— La naiba! exclamă el, scoțând din buzunar o pereche de ochelari. Tabloul acesta e al dumitale?

Piedibolide nu îndrăsnea să răspundă. Din fericire, marele negustor de tablouri era un om care știa să întretie singur o conversație:

Prodigos! Miraculos! Binecuvântează eroarea mea! Dar poate că sosesc prea târziu; fără îndoială că ai și semnat un contract. Acesta e exact genul de pictură care-mi trebuie pentru America. Îți ofer de două ori prețul ce ți s'a oferit și îți angajez toată producția. Negustorul scoase din buzunar carnetul de cecuri și rupse unul. Nu mai trebuie decât semnătura și cifrele...

Nonoche începu să fredoneze:

— Naiv! Naiv!

Numai că de data asta nu se știa cui era atribuit adjectivul...

Gura păcătosului

Frant și Nicu, doi prieteni,
Ambii necăsătoriți,
Locuind l'aceeași gazdă,
Noapte, zi, nedespărțiți.

La servicii sau la plimbare
Văzuți veșnic împreună,
Conducând aceeași fată,
Fie blondă, fie brună.

Era totul armonie
Și 'nțelegeră deplină,
Prevestind colaborarea
Ce'n curând urma să vină.

Frant, german de origine,
Avea dialectul său,
Diformând unele vorbe,
Însă nu așa de rău.

Mic defect, ce câte-odată
Dă o notă de humor,
Îsvorând tocmai din felul
Pronunțării vorbelor.

De o vreme însă Nicu
Mai lipsește câte-odată,
Întâlnindu-se în taină
Cu un îngeraș de fată.

Ce sfârșește s'o prezinte,
Cu o mutră acrișoară,
Și lui Frant, adăugându-i
Că îi este verișoară.

— „Vara mea” explică Nicu,
„Ca să nu fii, nătărău.

— „Mie, Nicu, rău îți pare
C'asta este vara-al tău!”

Zice Frant cu întristare,
Presimțind că-i tras pe sfoară.
După-o lună, domnul Nicu,
Fără veste se însoară.

De atunci, cine-l întreabă,
Unde-i Nicu? Cum e para
Se roșește și răspunde:
„S'a 'nsurat. A luat o' vara!”

C. IORGULESCU

CALATORUL CLANDESTIN

Bubi nu și-a luat bilet de tramvai.

In loc de cronică dramatică

D. N. Vlădoianu despre: „Vânt de primăvară” și „Vagabonzii”

D. N. Vlădoianu, directorul teatrului „Colos-Alhambra”, este un om simpatic. Și curajos. Nici cel mai inverșunat dușman al său n’ar putea nega acest lucru. Iată-l acum bunăoară — în plină domnie a camuflajului — cu o sală și grădină în același timp. Dacă nu e una, e cealaltă.

Dar, ca ori ce om... cu baftă, are și el slăbiciunile lui.

Iată, când m’am prezentat să-l interviuez cu referire la cele două de pe urmă operele dela „Alhambra” d. Vlădoianu — ca fin umorist și abil versificator — s’a grăbit să mă întâmpine cu următoarele versuri:

A, presa? Fiți bine-venit,
Prin presă am teatru mare.
Un interviu? Sunt măgulit:
Ia cinci bilete de favoare!

Eu, bine-înțeles, i-am explicat în fraze precise scopul vizitei mele:

— „Doresc să împărtășesc cititorilor „Veseliilor” impresia dv. în legătură cu succesul ce obțineți cu „Vânt de primăvară” (care tocmai ținea a fișul) și pe când sperați să fie premiata viitoare, cu opereta „Vagabonzii”?

Îmi îngădui, deci, să vă pun prima întrebare: „Vânt de primăvară” obține într’adevăr succes?

Sunt sigur, serie-o să facă,
De critici, mie nici că-mi pasă,
Dar mult mai bine-ar merge, dacă,
N’ar bate „Vântul” și la casă!

— Pentruce ați abandonat revista? Vă place într’adevăr atât de mult opereta? Sau poate ați avut o simpatie deosebită pentru opereta lui Strauss?

— Eu o iubesc cu n’trăaga mea ființă
Și tot așa pe Strauss. Și îmi pare
Că dacă azi ar fi cu vre-o puțință
Eu l’aș lua în colaborare!

— Vă place așa dar să lucrați în... colaborare! Dar la o revistă lucrați greu?

Cuplele scriu cu trei în escu,
Fac muzică cu Vasilescu;
Caramanlău face decorul,
Iar eu de față’s autorul!

— Ce vedete cu greutate aveți în ultimile opere, bine-înțeles a-fără de Gărdescu!

Cu greutate ’i Virginica
In „Vântul” meu de primăvară,
Deși e tânără fetica
Și’i vai, ca fulgul de ușoară!

— Dar despre „Vagabonzii” ce ne puteți spune?

Să spun ceva, mi-e peste poate,
Veniți alt’dată de n’trebați;
Căci ce-ași putea să spun de danșii,
Când stau cu toții... camuflați!

— Și acum, domnule Vlădoianu, o ultimă întrebare: cum explicați dv. faptul că Timică, interpretul principal al „Vagabonzilor”, trece cu atâta ușurință dela un teatru la altul? L’am întâlnit la „Regina Maria”, la „Comedia”, la „Sărindar” și acum e la „Alhambra”.

Dece tot umblă cu desaga,
De colo-colo, starul blond?
Păi vrea ca să ne dovedească
Că’i veritabil... vagabond!

SARSAILA

Mănăstire într’un picior!

Cine’i june și-are plete,
Scrie cărți și la gazete,
Pretutindeni e și nu e,
Și’l cunoști după statuie?

(VICTOR EFTIMIU)

Are priză ca Tănase.
Piciorușe: două oase.
Are-o burtă, vai, cât șapte,
Joacă ori și unde poate;
Nasu’i mare cât tot anu...
L’ați ghicit:

(IONEL ȚĂRANU)

Cine are gura mică (!)
Corpul mic — cu-o alunică,
Face baie de muștar,
Și-are teatru ’n Sărindar?

(MARIA FILOTTI)

Scrisoare deschisă lui Don Juan

(Urmare din pag. 2)

nu eram prima căreia i le spuneai. Îndârjit de refuzul meu, ceva nou pentru tine, m’ai rugat, mi-ai promis — m’ai amenințat. În zadar; sufletul meu era de piatră. Din ochi ți-a picurat ceva ca două perle; am surâs blând și mi-a fost milă de tine, Don Juan. Era prima dată când „prada” se răsbuna — prima dată când ai gustat din cupa amară a „înfrângerii”.

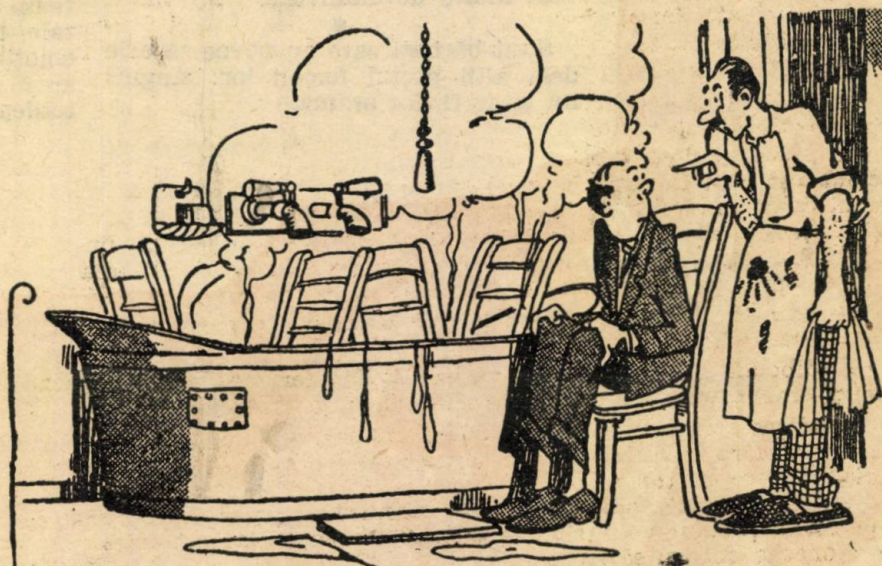
Și ai simțit atunci, Don Juan, cum în sufletul tău gol începe să licărească un sentiment nou, necunoscut încă — un sentiment care nu credeai că există — de care ți-ai bătut joc întotdeauna și pe care ți l’a desvăluit cu cruzime prima femeie ce a știut să-ți reziste. Să-l mai numesc?

Era Dragostea; dar venea prea târziu. Venea însă să răsbune șirul nesfârșit al aventurilor tale nesăbuite, al inimilor peste care ai călcat cu dispreț suveran în spinoasa-ți carieră de „cuceritor”.

Cunoaște, Don Juan, durerea de a iubi fără a fi iubit.

Cunoaște-o... și plângi... dacă poți!

ARIANA

— Conașule, dece ați așezat scaunele astea în bae?
— Mi-a ordonat medicul să fac băi la șezut!

DESPRE FEMEI ȘI DRAGOSTE

Dacă femeile își închipuie că totdeauna numai din plăcere le înșală bărbații, sunt departe de adevăr. Sunt, în București mai ales, situații când un om însurat se crede obligat să aibă o amantă, la fel cum sunt unele înmormântări dela care nu se poate să lipsești.

Nimic nu te face să înțelegi mai bine sufletul unei femei ca o rochie care-i flatează formele.

În fine, o femeie vă dă să înțelegeți că va consimți să fie a voastră. Ce păcat: eri o iubeați, astăzi nu mai simțiți pentru ea nici un fel de sentiment.

Dragostea, la fel ca țările, nu poate ajunge la pace decât după ce-a trecut prin războiu!

Există o întreagă categorie de adoratori, cărora este de ajuns ca o femeie să le spună decodată: „Luați-mă!”, pentru ca ei să spele repede putina.

Toată măreția dragostei, la fel ca și dezastrele ei, nu provine decât dintruda omului de a pune nesfârșitul în dorință.

Egoiștii sunt cei cari întâlnesc cele mai multe devotamente.

Sunt bărbați care au nevoie să afle dela alții prețul femeii lor: singuri nu și-ar fi dat seama.

A începe să dai explicații iubitei despre felul cum ți-ai petrecut vremea, e un semn vădit de scădere a dragostei.

La bărbat, amintirile dragostei sunt înainte de toate amintiri de mândrie. La femeie, sunt amintiri de voluptate.

În dragoste, sinceritatea și falsitatea se înfrățesc la fel ca firele unei țesături.

Cinstea e de foarte multe ori în legătură cu mobila casei în care locuiești. E mai greu unei femei să rămână virtuoasă având în casă mobilă scumpe, decât unei femei care n'are în locuința sa decât un pat și o masă!

Există o rutină a sensibilității la fel ca una a inteligenței. Continui să iubești, în puterea obișnuinței, anumite fapte de care ești în realitate detașat. La fel cum ți se pare că auzi încă zgomotul morii, deși roata s'a oprit de mult.

Unele femei au puterea misterioasă, doar prin farmecul lor fizic, să facă să țâșnească din adâncul bărbatului tot ce are el mai bun. În felul ăsta multe virtuți, forțe morale, nobile ambiții se nasc în urma emoției sexuale — și care altfel ar fi rămas tănuite poate pentru totdeauna.

Galea VACANȚESTI

SCUTITA

— Bună ziua, domnule doctor.
— Bună ziua, domnule Moriş.
— Domnule doctor, în cartierul unde locuiesc a izbucnit o epidemie de tifos. Care sunt mijloacele cele mai cu folos ca să nu mă îmbolnăvesc?
— Curăţenie, cât mai multă curăţenie. Cel puţin de două ori pe zi să faci baie.
— După câteva momente de chibzuială:
— Ascultă, doctore, nu cumva cunoşti un remediu mai uşor?...

PRECIZIE

Rabinul Weiss se întoarce acasă Sâmbătă la prânz şi spune nevastei sale:
— Ştii, Rebeco, că astăzi în timpul slujbei religioase dela sinagogă, 299 de ochi erau aţintiti asupra mea.
— 299 de ochi? repică mirată balabusta rabinului.
— Da, draga mea, chiar aşa cum îţi spun, erau o sută cincizeci de credincioşi şi, în primul rând, era un om care nu avea decât un ochiu.

RAMAŞAG

Doi evrei, Bloch şi Roth s'au dus să se scalde în lacul Tei. După ce s'au desbrăcat, Bloch zise lui Roth:
— Iancule, vrei să facem rămaşag pe cinci sute de lei cine stă mai mult sub apă?
— Da, vreau.
— Bate palma.
— Na!

Cei doi evrei se adâncesc în apa lacului.
De atunci au trecut patru zile şi încă n'a eşit nici unul la suprafaţă. Poliţia caută acum două cadavre.

PRACTICUL OVREESC

Scena se petrece într'un mic orăşel din Moldova. Moise, de 6 ani, se duce la o vecină a lor şi-i zice:
— Madam Blum, te roagă mama să-i împrumuti zece ouă ca să le punem sub cloşcă.
— Păi se miră vecina, nu ştiam că aveţi cloşcă!
— N'avem nici o cloşcă, madam Blum. Vrem însă să împrumutăm una dela madam Bercovici şi aşa, zice mama, o să putem umple curtea de păsări fără să ne coste un ban.

PROPUNERE

Bătrânul Blumenthal se adresează logodnicului fetei lui:
— Băte dragă, dau o sută mii lei zestre fetei mele, dar sunt dispus să urc această sumă până la două sute mii lei, cu condiţia ca prăvălia pe care o vei deschide s'o ţii închisă în fiecare Sâmbătă.
— Ascultă, tată socrule, am şi eu o propunere să-ţi fac. Ridică zestrea până la 300.000 lei şi-ţi făgăduiesc să nu mai deschid nici odată prăvălia!

BILANŢUL

Madam Roseblum întreabă pe soţul ei:
— Ascultă, Moise, stau şi mă întreb ce va face logodnicul fetei noastre când va auzi că n'avem nici un ban ca să-i dăm zestre!
— Ei ce-o să facă! O să rupă logodna, şi-şi va depune bilanţul!

— Tu ştii care-i adevărata dragoste?
— Da. Adevărata dragoste e atunci când întâlneşti un babalac cu bani mulţi!

Viaţa scumpă

— Ptiu ale naibii, s'au scumpit zarzavaturile soro, că nici nu mai e chip să treci prin piaţă cu o sută, două...
— Aşa e viaţa, ce să-i faci; dar cine le-o fi scumpind aşa, Floricica mamă! Că de ploale a dat destulă Domnul şi braţe să culeagă rodul sănt...
— Cine? cine? întrebi şi 'mneata tată Ioană, de parcă ai trăi pe altă lume, Doamne Iartă-mă; dar cine să le scumpească decât omul: unul ca mine, ca d-ta, ca ălă, ca ăla lung de colo şi deşirat. Cică a fost alt-dată mare artist la Naţional. Brancimir îi zice. Şi acum vinde scrumbii de Dunare.
— Ei, ce dragă, fiecare cu ce-1 duce capul.
— Bine, bine, dar 200 lei pe o scrumbie! O lojă la teatru e mai efînă!
— Dar ăla de colo?
— N'o fi Ion Manu, ăl dela Radio?
— Chiar el e, şi a rămas cu vechiul obicei. Vinde şi acum somn, cu cântarul... Cică-i peştele cel mai rar.
— O fi, n'o fi cel mai rar, dar cel puţin e peşte şi te alegi cu ceva. Că cu somnul dela Radio, Doamne, Doamne!
— Incolo bun bălat.
— N'o fi chiar bălat, dar e bun. Mie, drept să-ţi spun, îmi place mai vartos ăl de-i spune Ionel Teodoreanu.
— Vai, să nu aud de el! Păi ştii 'mneata ce-a scumpit asta viaţa? Pentru nişte... „Iarbă“ — iarbă, m'auzi? — nu vrea mai jos ca 100 de lei.
— Dar unde mai pui că şi spanacul, cumătră, lipseşte de pe piaţă.
— A, păi spanac tot mai afli dacă vii tare dimineaţă, până n'apucă să apară poetul Tudor Arghezi. Grozav ţine asta la spanac; cică-l ajută la digestie în laboratorul său intelectual.
— Nu-i mai înţeleg pe scriitorii ăştia. Altul, tot aşa a secat tot vinul şi oţetul de pe piaţă. Ala, cum îi zice... Păstorel.
— Greu, măică, greu; dar de ce n'o fi bând el bere?
— Ei, întrebi şi tu! Păi cu spumă şi gulere îşi stinge omul focul?

SGABERCEA

Cocktail

CIUDĂȚENII

FRUMOASA ELENA

S'a vorbit mult, la New-York, despre o femeie bandit poreclită „Frumoasa Elena“, în amintirea nu a legendarei neveste a regelui Menelas, ci a altei femei bandit care, sub porecla asta, a terorizat America acum câțiva ani. Ca și înaintașa ei, noua Frumoasă Elena practică un sistem fără greș spre a scoate banii dintr-o bancă fără a depune înaintea nimic. Ea se prezintă la ghișeu în mână cu un pistol automat în loc de cec, strigă: „Sus mâinile!“, golește cassa, apoi se retrage ducând cu ea povara de dolari hârtie. Numărul operațiilor de felul acesta, săvârșite de seducătoarea hoată, nu se mai poate socoti.

Iată un lucru care poate risca să ruineze definitiv, dacă nu băncile din Statele Unite, cel puțin prestigiul american.

Pentru noi, sărmanii Europeni cu nervii sensibili, cetățeanul din U. S. A. era un model de energie, un profesor de curaj și sânge rece! Era un erou înaripat, petrecându-și vremea cu capturarea, cu lațul, a bivoliilor sălbatice și cu linșajul negrilor; era omul care nu-și soarbe cafeaua decât într'un bar în care se aud răsunând focuri de revolver. Asta era imaginea pe care ne-o făuriserăm despre adevăratul american, și iată că, deodată, acest supra om, acest erou fără frică, ridică mâinile în sus în fața unei găscuțe înarmată cu un browning!

VORONOFF

Doctorul Voronoff a fost neobosit în cercetările sale. Nemulțumit cu ameliorarea fizică a rasei omenesci, nemulțumit cu tot ce a făcut până acum, medicul s'a apucat în vremea din urmă să perfecționeze rasa ovină. De data asta e vorba despre o grefă al cărei efect determină la berbeci o creștere de lână de patru ori mai îmbelșugată decât cea normală. Procedul a dat, se pare, rezultate surprinzătoare. Credem că savantul nu se va opri aici.

Mai așteptăm din partea lui Voronoff crearea unor berbeci cu opt, zece și chiar douăsprezece picioare a căror apariție credem c'ar contribui mult la eftenirea prețului pulpei de berbec. Mai sperăm că, metoda odată pusă la punct, Voronoff nu va sta la gânduri s'o aplice și neamului omenesc. Față de prețurile foarte urcate cu care se vând stoffele de lână curată, mulți dintre noi am fi bucuroși să vedem crescându-ne pe trup o coamă deasă de lână curată!

TOTUL SE EXPLICA

Judele interoga un individ sdrențaros, neras, care se găsea într'o stare jalnică.

- Cum te cheamă?
- Vasile Costescu.
- Vârsta?
- Patruzeci ani.
- Profesia?
- Fabricant.

Nemai putându-și reține mirarea, judele întrebă:

- Ce fel de fabricant ești?
- Fabricant de bragă!

O CULME

— Care este culmea excesului de zel pentru un agent dela circulație?

— Să facă să circule sângele!

DORINȚA LUI GIGEL

Gigel, șapte ani fără opt luni, a fost cu mama sa la un circ unde a văzut felurite animale sălbatice. Dintre toate i-a plăcut mai mult o girafă care avea gâtul lung cât o zi de post. După ce s'au înapoiat acasă, el spuse mamei sale:

- Mămico, tare mult aș vrea să am gâtul lung ca girafa aia!
- Decă, Gigel?
- Vreau ca atunci când mănânc prăjituri ori „bomboane“, să simt mai multă vreme gustul lor pe gât!

SANGELE RECE

— Cu ce să vă servesc, dudue?

FEMEILE!

Acum vreo treizeci de ani, la Paris, câteva celebrități ale teatrului se pregăteau să se ducă la Observatorul Astronomic, de unde puteau vedea o eclipsă de lună. Una dintre ele, o doamnă de o rară frumusețe, cam întârzia cu toaleta. Cineva îi spuse să se grăbească cu îmbrăcatul.

— Nu vă faceți griji, dragile mele: d. Arago, directorul Observatorului, e un bărbat foarte amabil și o să re-peze pentru noi eclipsa!

IMPACAREA

Sardou ne istorisește în ce împrejurări s'a împăcat o bună prietenă cu actrița Sarah Bernhardt, care se găsea pe patul morții.

— Preotul mi-a spus să ne împăcăm, dragă Sarah. Vrei dar să mă ierți?

— Da, vaco!

ȘIRETENIE

Micul Ionel era angajat de câteva zile ca ucenic la o fabrică de bomboane de pe calea Moșilor. Intr'o zi, îi întrebă un prieten:

— Ascultă, Ionele, mănânci multe bomboane?

— Nu pot mânca nici una.

— Dece?

— Le numără stăpânul pe toate.

— Vasăzică te uiți la ele și inghiți în sec.

— Ba nu inghit în sec de fel.

— Cum așa?

— Le ling și stăpânul meu nu baga de seamă nimic!

Să stăm de vorbă

Incepând cu numărul de față, vom răspunde tuturor colaboratorilor noștri, bine înțeles în măsura spațiului disponibil. Nu vor trece prin furcile caudine ale redactorului acestei rubrici acei cari ne vor cere în mod expres acest lucru. Cei alții — marea majoritate — desigur vor găsi aci răspunsul clar și precis cu privire la soarta manuscriselor lor, cât și în ceea ce privește posibilitățile de colaborare viitoare.

Incepem deci, cu cele câteva scrisori primite în ultima vreme:

M. Calbun: Vei fi d-ta poate cal bun, dar în nici un caz nu vei putea scrie vreodată cu copita. Aceasta are, precum știi, altă destinație. Oricum, te sfătuim să abandonezi... poezia și să-ți încerci norocul cu proza. Cine știe?...

I. V. A. Loco: Se poate, cu o singură condiție: să fie bune. Altfel vor fi înghițite de marele Coș, care este — trebuie să știi — foarte lacom.

N. Gruia: Numele d-tale ne este cunoscut. Ne interesează „de toate și amestecate”, originale și inedite. Din cele primite, reținem epigrama adresată d-lui Aurel Maican pe chestia ofertei ce a făcut-o pentru a juca pe front pentru soldați:

Să joci pe front? Ideia e bună,
Căci te știu meșter în reviste;
Și vei avea succes, desigur...
Depinde doar de baletiste!

Pentru rest îți mulțumește marele Coș...

O față dulce: Cine ți-o fi constatat dulceața nu știu. Să presupunem totuși că ai fi într'adevăr. Poetă însă, nu ești în nici un caz. Poate că ar fi locul să-ți alegi o nouă muză.

Marcel O.-Brăila: Câți ani are artistă M. F.? Cel mai bun lucru ar fi să-i dai un telefon și la cifra indicată de ea, să mai adăuști pentru ori ce eventualitate și 10. Nu intră în preocupările și competența noastră asemenea chestiuni. Cu referire la întrebarea pusă în legătură cu o revistă umoristică, vă răspundem că noi nu avem nici o legătură cu domni de acolo. Ghicitoarea va apare, poate, modificată, pe ici, colo, în părțile esențiale...

R. Adio... și un praz verde. Incearcă și în altă parte... poate vei avea mai mult talent.

MOX

Manuscrisele se vor trimite pe adresa redactorului „Veseliu”, bul. Carol 86 A București.

Cu picioarele în apă rece

Oamenii răi sunt ca tigrii; trebuie să te temi de ei până și atunci când glumesc.

Cu cât au dinții mai frumoși, cu atât surâd femeile mai des!

Acela care nu iubește nimic în lume nu poate fi fericit.

Gândirea e un dar fatal: ea nu servește decât să sporească nenorocirile noastre.

Fericirea pe care ne-o dă gloria seamănă cu o statuie de bronz goală înăuntru.

Meditarea solitară este pentru suflet o cură de aer la munte.

Fericirea e un fruct pe care nu-l lași niciodată să se coacă bine!

Sufletul se satură de tot ce este uniform, chiar și de fericirea perfectă.

Omul prost nu este niciodată mai fericit ca atunci când crede că are spirit.

Mulți oameni au obiceiul să spună: „Numai proștii se plictisesc!”

Ce greșală! A te plictisi, înseamnă a înțelege că viața nu este altceva decât neant.

Nu poți găsi nicăieri poezie, dacă n'o porți în tine.

Artele frumoase sunt hrana și bucuria sufletului.

Plăcerea se strecoară uneori în locul fericirii, dar locul este prea mare pentru ea!

Fericirea nu este altceva decât o idee abstractă, compusă din câteva senzații le plăcere.

Fericirea e un rău când trebuie s'o cumpărăm cu regrete.

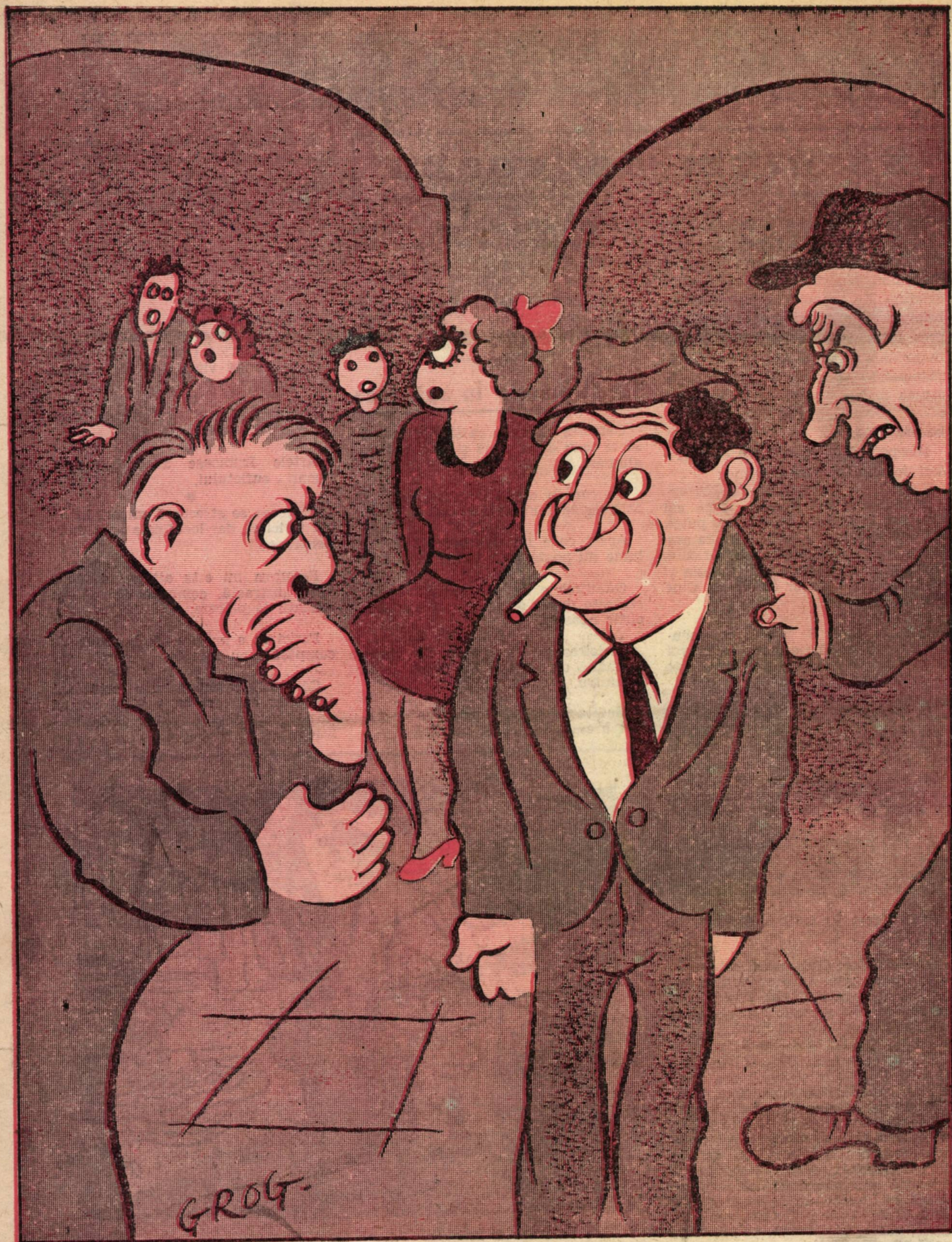
Căsătoria seamănă cu o fortăreață asediată: cei care sunt afară vor să intre și cei dinăuntru vor să iasă afară!

— Nu e voie să faci baie!

— Nu fac baie, am pus doar rufe la uscat!

LA ADAPOST

- Nu se fumează în adăpost, domnule!
- N'are aface, aveți cuvântul meu că trag tot fumul în piept.

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G.-ale P. T. T. Nr. 24.464/939.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA)

VESELIA

32/1942

— Dece nu vrei să vii în garsoniera mea? Ți-e frică de mine?
— Nu, dar n'ai adăpost...

LEI 5

BIBLIOTECA

7 AUG. 1941

Proprietar:
Soc. Anon. „Universul”, București
Str. Brezolanu 23—25

Director și Ad-tor delegat:
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația:
București I
Str. Brezolanu 23-25, tel. 2.29.19

31 IULIE 1941

Pagini din trecut

ACUM aproape PATRUZECI de ani de C. Cosco

Ambiționând o stare de spirit mai înaltă, m'am suit în pod. Alții pentru acelaș scop, se coboară în pivniță... la un păhărel de vin.

Și am găsit în pod ceea ce râvneam, căci podul meu nu e podul Mogoșoarei cu oameni cari, neavând ce face, se plimbă. Nu e nici podul gărlui... unde pe vremuri pândeau, cu mâna întinsă și cu un ochiu închis, ologii. Podul meu găzduiește ceva mai bun.

Am găsit acolo colecția unei reviste literare de acum aproape patru zeci de ani. Era condusă de George Rădulescu (Arhibald), cel care până mai acum câțiva ani a fost unul dintre cei mai aleși în presă.

Primul cuvânt al „României ilustrate” (revistă lunară politică-literară), era scris de Take Ionescu. Ilustrul om de stat, într-un articol intitulat: „O vizită la Sarmiseghetuza”, îndemna, — inspirat de cel mai cald patriotism și în fraze literare, cu descriții evocatoare, plastice, ale drumului pitoresc până în satul Grădiștea din ținutul Hațegului, unde a fost odată Sarmiseghetuza lui Decebal și Ulpia Traiană, — îndemna că „se cade ca tot românul să vază măcar odată scaunul românului”.

Take Ionescu, care visa de atunci ceea ce a înfăptuit mai târziu, răscolea trecutul spre a angaja viitorul la realizări.

Am revăzut apoi cum scria actualitatea Caragiale, o cronică din cursul lunii, în care — istoria se repetă — literatul înfățișa serioasa îngrijorare a tuturor „pentru grava situație financiară a țării”. „Toată lumea, spunea maestrul, a greșit continuând politica împrumuturilor fără socoteală și a cheltuelilor”, dar tot el informa că, în principiu, partidele sunt de acord pentru măsuri cari să preîntâmpine greutatea momentului.

Și abtă potrivire cu zilele de azi, pe alt tărâm. Atât teatrul Național cât și Opera mergeau și la 1900 „foarte slab și ca succes și ca afacere”. Explicația pentru lipsa de câștig material — criza — Caragiale o găsea „efrină”.

Poeții însă, trăind din visuri, ignorau socotelile. George Coșbuc, în plină înflorire a talentului, descria, în versuri idilice, cu ritm sălățat, un joc la priveghieuri — „Luminărica”:

Râd cu toții! Singur mortul
Tace-așa, pe loc.
Vine-o fată, pune ortul
Mortului pe piept, sub cruce
O sărută și se duce
Să se 'nșire 'n joc.

Mă uit și acum încântat la neamul de literă cu care e imprimată poezia. Sunt niște batarde de o sveltețe și eleganță cuceritoare. Nu mai le văd prin tipăriturile de acum, nu mai sunt la modă.

Le privesc mereu, dar nu pot să uit cât au fost de chinuite atunci de Coșbuc, la tipografia Ispășescu și Brătăsescu pe Academiei, cu numeroase corecturi cari se făceau cu mult necaz la mână, în culegău.

Și iată-l pe Ionescu-Gion, cu fraza prețioasă, documentat totdeauna, vizând niște „arhive ideale” din care să desvâlue amplu istoria Bucureștilor, dar la sfârșitul articolului, strecurând, în fața realității, picături din veninul ironiei.

„Deocamdată arhivele au portretele primarilor dela 1866”...

Ascult pe Al. Ciurcu, fostul meu director la „Timpul”, și-l văd făcând și altceva decât politică, gazetărie sau fermă sistematică la Copăceni. Povestește, cu un motto din articolul „La Sarmiseghetuza” al lui Take Ionescu, călătoria lui romantică, pe jos, de unul singur, dela Viena unde era student la 1876, peste dealuri, în Ardeal, spre a vizita aceeaș Grădiștea romantică.

Amintindu-și, cu prilejul acesta, tinerețea de vis, Al. Ciurcu destăinuie amărăciunea prezentului de atunci spre a strecura în prezentul cititorului de acum, regretul pentru viețile cari, deși cu chemare, trec totuși și se uită.

...Cum a fost uitat, un timp, și bietul Ștefan Petică, pierit așa de vreme. Tânărul scriitor apare în paginile revistei cu o exprimare șlefuită, clar, plin de imagini, cu multe cunoștințe. Scrie o serie de articole despre artă, plângând soarta ei tristă dacă ar urma să fie privită dintr-un punct de vedere îngust, să aibă adică o anume tendință. Observând apoi în alte articole că bucureștenii n'au clădiri artistice, estelul se extaziază în fața stilului porților din vechiul Paris sau a marmorei ori pietrei care în Veneția vorbeste de tot trecutul gloriei sale maritime.

(Urmare în pag. 11)

Umolifti Străini REPUTAȚIA COMERCIALĂ de E. CHAVETTE

DOAMNA (lăsând ziarul din mână): — Se confirmă că emirul din Cabul a fost silit să fugă din fața supușilor săi, cari s'au răsculat.

SOȚUL (care se gândește la scadențele dela sfârșitul lunii): — Ce-mi pasă mie de asta?..

DOAMNA: — Doamne sfinte, ce indiferent ești la toate.

SOȚUL: — Cred și eu. Emirul tău nu-mi datora nici un ban. N'am de ce să mă tem deci că după 15, mi se vor înapoia polițele sale protestate.

DOAMNA: — Trupele engleze se îndreaptă spre Cabul, toate ziarele londoneze confirmă această interesantă știre.

SOȚUL: — Interesantă? De ce interesantă?

DOAMNA: — Interesantă, întrucât guvernul Indiilor engleze, spre a putea preîntâmpina cheltuielile expediției, e constrâns să strângă bani în orice mod. Vinde în pierdere... lichidează cu orice preț. Iată, de pildă, stofele de Cașmir au scăzut cu 80 la sută. Imi spusesse asta și d-na Billois, dar eu n'am vrut s'o cred. Azi însă, trecând prin fața unui magazin, am admirat în vitrină un costum din adevărată stofă de India și știi doar că mă pricep... Vânzătorul mi-a făcut un preț atât de redus, încât l-am privit fix în ochi ca să văd dacă nu glumea. Inchipește-ți o haină care anul trecut valora 600 de franci, se vinde anul acesta cu 119 franci. Îți spun drept că nu-mi venea să cred... O stofă asea și moale de o suplete incomparabilă... Înțeleg de ce d. Billois, care caută totdeauna ocaziile avantajoase, a și cumpărat două haine pentru soția sa. Încă una care o să fie bine îmbrăcată la iarnă. (Cu un oftat) Asta nu se lipsește de nimic!

SOȚUL: — Cine te-ar auzi vorbind ar crede că tu n'ai nimic. E evident că dacă ai avea nevoie de o haină sau o rochie mai frumoasă pentru iarnă n'ai sta la îndoială să ti le cumpăr. Dar, de vreme ce n'ai nevoie...

DOAMNA: — N'am nevoie? Dar cine ti-a spus asta?..

SOȚUL: — Mă rog. Să acționăm. Desigur că n'ai nevoie de așa ceva în timpul verii? Tu îmi vorbești de iarnă? Bun! Dar, de vreme ce nu-mi poți dovedi că iarna zilele au mai mult de 24 de ore, eu îți voi răspunde că ai o plapumă destul de groasă și destule perne de puf.

DOAMNA: — Nu înțeleg ce legătură e între o plapumă și niște perne și...

SOȚUL: — Dă-mi voie. Lasă-mă să vorbesc. Din 24 de ore tu dormi 12; iată deci o jumătate de iarnă în timpul căreia plapuma și pernele îți sunt mai folositoare decât o haină, nu poți tăgădui aceasta. Să continuăm. M'ai sădăcâit, m'ai chinuit, m'ai martirizat atâtea vreme până ce ți-am instalat caloriferul pe care îl cereai și printr-o împrejurare unică în felul ei, am nimerit un calorifer care încălzește cu adevărat!

Ba încă încălzește atât de tare încât cu câțiva cărbuni te face să te înăbuși... Ai spus tu singură de atâtea ori... Deci în timpul celor zece ore cât te învârtești prin casă ți-e prea cald chiar... Cu haina sau rochia din stofă de India, atât de groasă după cum spui și cu căldura caloriferului te-ai lichefia și ai fi nevoită să te desbraci. Rămân deci cele două ore când ești din casă; dar fiindcă pretinzi că nu știi să umbli pe jos, te ghemuești de obicei într'un automobil bine închis și bine încălzit, ba ceva mai mult îți poți lua și un pled pentru picioare

Iată deci tot timpul ocupat. A! dacă zilele ar avea o a 25-a oră, mi-ai putea spune că... și încă și atunci ași avea dreptul să te întreb cum se face că o femeie care spune totdeauna că nu suferă decât de frig la picioare, poate avea nevoie să își acopere atât de mult spinarea? Asta ar însemna să cheltuești de pomană banii mei.

SOȚIA: — Banii tăi? Dar cine ți-a cerut banii tăi? Eu una nu ti-am cerut nimic.

Ți-am spus doar, în treacăt, că stofele de India s'au ieftinit și ți-ai închipuit numai decât că m'am asvârlit la picioarele tale ca să-ți cer o haină de care n'am absolut nevoie...

SOȚUL: — Chiar așa: absolut nici o nevoie, eu știu ce spun; pentru că anul trecut când ai vrut să-ți cumperi cele trei haine, m'am hotărât să-ți fac pe plac, numai fiindcă mi-ai lăudat soliditatea stofelor, pretinzând că vor dura zece ani.

Deci, de vreme ce aceste haine au încă nouă ani de trăit, putem respira liniștiți înainte de a ne gândi la această haină de stofă de India care se vinde deodată atât de ieftin. Și notează că peste cinci-sase ani o să fie și mai eștină, deci ocazia va fi și mai avantajoasă.

DOAMNA (revenind pe căi ocolite la subiectul său favorit): — Dar ți-am

mai spus de nu știu câte ori că nu vreau nici o haină. O nu! sunt prea mândră ca să mă expun la un refuz, chiar când e în interesul tău.

SOȚUL: — Interesul meu? Ce-are a face interesul meu în chestia asta?

DOAMNA: — De reputația ta comercială, dacă preferi.

SOȚUL: — Ce tot spui?..

DOAMNA: — Nimic, nimic.

SOȚUL: — Ba nu, explică-te.

DOAMNA: — Nimic. O vorbă doar care i-a scăpat doamnei Billois: „Soțul dumitale, îmi spunea ea, e econom, și în comerț, aceasta e o mare greșală. Face impresia că e încurcat în afaceri și acest lucru e dăunător creditului său”.

SOȚUL (atins): — Incurcat? Eu încurcat?

DOAMNA: — Ce te superi așa pentru niște vorbe. Ce poate să-ți pese de cele ce se spun în jurul tău? Ce-ți pasă ție dacă se găsesc câțiva imbecili cari, fiindcă au văzut pe doamna Billois îmbrăcată totdeauna după ultima modă, strigă cât îi ține gura că d. Billois e primul comerciant parizian în bransa sa?

SOȚUL (furios): — Nu e adevărat! A! va să zică e nevoie să-ți îmbraci nevasta după ultima modă spre a-ți sustine reputația comercială? Mi-ai spus, nu e așa, că Billois a cumpărat trei rochi din stofa aceea nevastei sale?

DOAMNA: — Da, două.

SOȚUL: — Eu îți cumpăr patru.

DOAMNA (în sine): — Uf! înșfârșit. I-a trebuit mult ca să se decidă! Doamna e încă sub impresia plăcutei vești, când soțul său exclamă, bătându-se cu palma pe frunte:

— Nu, nu-ți cumpăr nimic! Mi-a venit o idee splendidă! E vorba să asvârlim praf în ochii idioților, nu e așa?

DOAMNA (îngrijorată): — Da, în interesul reputației tale comerciale.

SOȚUL: — Ei bine! ascultă ce idee mi-a venit: în loc să-ți cumpăr ție rochiile astea, le cumpăr pentru servitoarele noastre. Și le voi porunci să se ducă îmbrăcate cu ele pe la toți furnizorii noștri. În felul acesta toți vor spune: „Bravo! trebuie să câștige enorm, dacă îi se par bune cel mult pentru femeile sale de serviciu niște rochii cu care doamna Billois se făleşte atât de mult... Atunci să vezi cum or să rămâie toți imbecilii cu gura căscată.

DOAMNA (încrămenită): — Și eu?

SOȚUL: — Tu, de vreme ce pretinzi că nu suferi de frig decât la picioare, n'ai decât să-ți cumperi o pereche de ciorapi de lână...

De ici... de colo...

MITICA

— Nene Mitică, ce meserie mă sfătuiești d-ta să aleg pentru fiul meu cel mai mare?

— Învață-l orice meserie, numai băiat de lift să nu-l faci!

— Nici nu m'am gândit vre-odată la așa ceva.

Dar de ce zici să nu-l fac liftier?

— Fiindcă e în interesul tău, și mai ales al băiatului: liftierii nu trăesc mult.

— Cum așa?

— Păi văzuta-l vreodată un băiat dela lift bătrân?...

N'AR PUTEA!

— Astăzi, dragă prietene, i-ar fi cu neputință lui Diogene să mai umble cu felinarul în mână!

— Crezi că n'ar isbuti să găsească un om?

-- Nu. N'ar putea găsi ulei!

SEMITA

— Ce-ai face tu, Morit, dacă într-o zi te-ai întâlni cu creditorii tăi?

— Nu mi se poate întâmpla așa ceva.

— Dece?

— Fiindcă ei umblă pe jos și eu nu cobor niciodată din automobil!

NU SE PLANGE!

Ionescu se întâlnește cu Terescu și începe să se tângue că afacerile merg prost.

— Eu, prietene, dimpotrivă, nu mă pot plânge. Clientela mea crește din zi în zi.

— Și ce vinzi tu?

— Haine pentru copii!

PUNERE LA PUNCT

— Ionescule, e adevărat că tu te-ai însurat cu nevasta ta din cauză că avea bani mulți?

— Da de unde, monșer. M'am însurat cu ea din pricină că n'aveam eu bani!

MITICA

Mitică se spovedea unui prieten:

— Inchipue-ți, prietene, că ducându-mă eri seară mai devreme acasă ca de obicei, am găsit-o pe nevasta mea în tovărășia unui bărbat strein!

— Și ce-ai făcut?

— Ce să fac, am trântit ușa când am eșit din casă cu atâta putere, încât cred că ei mai tremură și acum de frică. Asta ca să se știe că sunt bărbat, nu fleac!

Colțul femeii

REȚETA DE FRUMUȘETE

Când te trezești dimineața — bine înțeles, înaintea d-lui Frumuseșcu, cel care ne face, pe noi, femeile, cu ou și cu oțet în „Veselia” — tragi draperiile ochilor, apoi pe cele dela geamuri, deschizi larg ferestrele, prinzi trei-patru raze din soare, le amesteci cu 150 gr. de aer, 500 gr. apă neîncepută. Cu compoziția asta îți masezi fața timp de 10 minute. După aceea, pulverizezi 700 gr imaginație în toată încăperea, făcând din cuibul tău un colț de palat fermecat.

Te îmbraci într'un costum comod de iluzii, și — dacă ai soț or iubit — îl aștepti după ce ți-ai rușat obrazii și buzele cu un strat de voie bună. Treci la urmă peste întreg chipul cu licoare din zâmbetul florilor.

Când va reveni domnul, te va găsi fermecătoare, zicându-ți că ești cea mai minunată femeie din lume. Dacă nu o va face, să știi că ai greșit dozele rețetei. Repet-o cu încredere zilnic. Eu o practic cu succes, de șaptezeci și șapte câte șapte ani și nu am dat greș niciodată.

MARIUCA

— Credeți că e necesar să înoți și să cânti ca să fii sirenă?

Luhăsurii

MITICA

Mitică s'a întâlnit cu Ionescu în fața Bursei.

Ionescu îi șoptește la ureche:

— Ascultă, Mitică, eri seară, am întâlnit-o pe nevasta ta împreună cu cumnatul tău, locotenentul.

— Te rog să mă scuzi, Ionescule, dar eu n'am nici un cumnat locotenent!

— Zici că n'ai! Ciudat! Cu toate acestea nevasta ta mi-a spus că locotenentul cu care erai la braț e cumnatul tău.

— Ți-a spus așa fiindcă știe că tu ești un prost! Să cerce însă să-mi spue mie așa ceva!

SUPARARE

George îl găsește pe bunul său prieten Valeriu foarte rău dispus, șezând la masa unei cafenele de pe strada Lipscani.

— Ce este cu tine Valeriu?

— Să vezi. Noul stăpân al cafenelei nu-mi place de fel. Uite, eri, plecând de aci, s'a uitat la mine ca și când nu mi-aș fi plătit cafeneau ce-o băusem.

— Și tu ce-ai făcut?

— Eu? Eu m'am uitat la el ca și când aș fi plătit-o!

CEARTA

Niculescu Pastramă, tată a doi copii, se însurase a doua oară, după mulți ani de văduvie. Noua lui nevastă, de asemenea văduvă, avea și ea doi copii. Se înțelegeau foarte bine. În cursul anilor, Dumnezeu le binecuvântă căsnicia cu încă doi copii. Intr-o zi, Niculeștii înapoiindu-se din oraș, auziră răsbătând din casă țipete ascuțite amestecate cu plânsete. Niculescu se duse să vadă ce este.

Când se întoarse în sufragerie, nevasta îl întrebă:

— Ce-a fost în odaia copiilor?

— Aproape nimic. Copiii tăi și copiii mei băteau copiii noștri!

PE STRADA

Un cerșetor se tânguia în chip jalnic implorând mila trecătorilor.

— Ascultă, omule, spuse un trecător, n'am acum mărunț la mine. O să-ți dau ceva când mă întorc.

— O! domnule, de ați ști dvs. câți bani am pierdut eu în viață, cu afacerile astea pe credit!

LA ȘCOALA

— Costăchescule, de ce nu te-ai pieptănat?

— N'am pieptene, dom'le profesor.

— Dece nu spui părinților tăi să-ți cumpere unul?

— Păi dacă le spui să-mi cumpere, trebuie să mă pieptăn cu el!

SERVITOAREA

Prilej de sânge rău în tot momentul
Și fel de fel de lipsuri în menaj,
Să ai vardistul musafir la masă
Și-adeșea noaptea câte-un mic tapaj.

Să știe lăptăreasa când faci bae
Și jurnalistul ce cravate ai;
Să șadă toată ziua supărată
C'ai dus-o cu „a doua” în tramvai.

Stăpân plătit să-ți poarte veșnic pică,
Isvor de vorbe proaste prin vecini;
Un trandafir frumos, ce în petale
Ascunde, nu parfum, ci mărăcini!

C. IORGULESCU

FIECARE CU GUSTUL SĂU

— Ce ți-a plăcut mai mult eri la reprezentația dela Cazinou?
— Tenorul!

MACHIAVELISM

— Costele, bărbatul meu știe t.t!
— Ce om strașnic!
— Nu glumi. Are mai mult decât bănueli.

Și Laura se adânci, gemând, într'un fotoliu.

— Dacă așa stau lucrurile, voi scrie chiar eu bărbatului tău că-l înșel.

— Ești ticnit?

— De fel.

Și sub ochii năuciti ai iubitei, Costel așternu următoarele rânduri:

Domnule,

Știu că sunteți un om bun și cinstit. Iată de ce îmi este penibil să știu că nevasta vă înșeală. Dacă voiți o dovadă, folosiți trucul clasic, care dă totdeauna bune rezultate. Pretextati o călătorie în provincie, apoi înapoiati-vă acasă. Veți vedea că n'am mințit.

Laura se sperie:

— Ești nebun deabinelea.

Costel o liniște.

— Și tu vei primi o asemenea scrisoare anonimă.

Din ea vei afla că bărbatul tău te înșeală.

— Tot nu înțeleg nimic.

— Vei înțelege mai târziu.

✱

Ion Leuștean se întoarse acasă foarte prost dispus.

Primise anonimă. Cerca să suradă, dar cu un surâs hidos. Voia ca nevasta lui să nu bage nimic de seama.

— Laura, mâine plec în provincie.

Ea se prefăcu mirată:

— Unde pleci?

— La Iași. O să stau câteva zile. Treburi urgente.

Laura se întreba, nedumerită, ce scop aveau scrisorile lui Costel.

Câteva clipe după plecarea bărbatului ei, Laura primea și ea o anonimă:

Doamnă,

Soțul d-tale a plecat la Iași. Nu este adevărat că are treburi urgente acolo. Are la Iași o iubită cu care îl puteți surprinde la hotelul „Argus.”

O femeie care vă vrea binele

După un ceas, sună telefonul:

— Laura, vino la mine. Aci Costel. Vom petrece două zile minunate. Lasă anonimă pe masă.

— Vin imediat.

În vremea asta, Ion Leuștean, cu revolverul în mână, năvălea în dormitor. Nu era nimeni. Zări pe masă scrisoarea. O citi mirat.

— Ce calomnii.

Sună servitoarea.

— Unde e conia?

— A plecat la Iași!

Să meargă și el la Iași? Poate în vremea asta ea se întorcea. Se hotări s'o aștepte. În felul acesta, Costel și Laura putură să petreacă două zile nesupărați.

Când se întoarse acasă, Laura avea aspectul unei femei care are să ierte multe bărbatului ei.

— Ai o amantă?

Ii arată scrisoarea.

— Tu unde ai fost?

— La Iași, ca să te prind cu ea!

— Am bănuț asta.

La rândul lui arată scrisoarea.

— Am căzut victimele unui păcălici.

— Să-ți fie rușine, să joci față de mine comedia plecării în provincie!

— Iartă-mă că te-am bănuț pe nedrept!

— Te iert, dar ai merita să te pedepsesc, înșelându-te la rândul-mi!

— Strașnic de bine sunt în fotografie! O să spun să-mi facă o duzină ca să trimit și rubedeniilor.

